

ଭାରତ ଦ୍ୱାରା

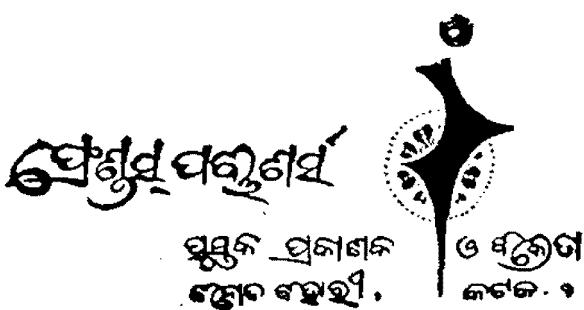
ପ୍ରକାଶିତ

ଅଠରଣ୍ଡା ଛଣ୍ଡଠୀ

(ଉକ୍ତଳ ଦୀପିକା)

ସଂପାଦନା :

ପ୍ରାଧ୍ୟାୟକ ଉକ୍ତଳ ଚଂଶୀଧର ମହାନ୍ତି

୩୦ରଶ ଛଷ୍ଟୀ

(ଉତ୍କଳ ସ୍ପିଚିକା)

ସଂପାଦନ :

ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ଉତ୍କଳ ଜଗନ୍ନାଥର ମହାନ୍ତି

ମୁଖ୍ୟ ଅଧ୍ୟାପକ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଶ୍ୱାସ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ବାଣୀବିହାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପ୍ରକାଶକ :

ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ

ଫେଣ୍ଡ୍ସ୍ ଏ ପବ୍ଲିଶେସ୍

ବିନୋଦବିହାରୀ

କଟକ-୭୫୩୦୦୬

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ :

୧୯୭୮

ପ୍ରକଳ୍ପ ପତ୍ର :

ଉଦୟ ନାବୟୁଣ କେନା

ମୁଦ୍ରଣ :

ଶକ୍ତି ଆର୍ଟ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ମେରିଆ ବକାର

କଟକ

ମୂଲ୍ୟ : ଟ ୪୫-୦୦

ATHARASHA CHHASATHI (Utkal Deepika)

Editor :

Prof. Dr. Bansidhar Mohanty
Head of the Deptt. of Oriya
Utkal University
Vani Vihar, Bhubaneswar

Publisher :

Sabadev Pradhan
Friends' Publisher's
Binodbehari-753002
Orissa (India)

First Edition :

1978

Cover design :

Udayanarayana Jena

Printer :

Shakti Art Printers
Meria Bazar, Cuttack

Price : Rs. 45.00

Sheet of 1-2000
given to him by
Sally 21/1/2000

leeder

ମେଘଦୁ

مکتبہ

193. in vasa e
otterup.
5-3-13

ବର୍ଷେ ଦିନ୍ତି କୁହାରିଟି ଓ ଏ ଜ୍ଞାନୀ ଜୀବ ମନୋମଳ,

କଣ୍ଠରେ ବିଦ୍ୟା ଗେନ୍ଦରରିତ ଚିନ୍ଦେଶ୍ଵର ।

ବର୍ଷରେ ପିଲ୍ଲା ଦୂରୀ ପ୍ରାଣୀ କରେ ବାଧୁତାର ସଂଖ୍ୟା ମନୀହାନ୍ତି
ରିଖ ଅଗ୍ରବିଜନ ବିଷେ କଷ୍ଟକଷ୍ଟର ବର୍ଷପର୍ବତୀ ଉଦ୍‌ଦୃଶ୍ୟାନ୍ତରେ
ଏ ଅଛି ଗର୍ଭର ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧୁଅର୍ଥ ।

କୁମରିକୁଡ଼ି ଅଖି ମାନେଦୂରମା ଓ ବସନ୍ତରେ ଅନ୍ତର କହି
ନ ଧ୍ୟାନକାଳେ ଘେଟାର ଆମ୍ବାଧ୍ୟ କଢ଼ିପରି ତଥ କୁମରିର କେନ୍ଦ୍ର -
ଅନ୍ତର ତଥ ପରିବାର ବିନାନ୍ତର ମର୍ଦ୍ଦ କରିବାର ପ୍ରସାଦ କରିବ ।

ପ୍ରସାଦ ପରିବାର ବିନାନ୍ତର ଉପର ବସନ୍ତର ଅଧି
କାଳେ ସ୍ଵର୍ଗତିଦୂରମ କେନ୍ଦ୍ରରିତ ବର୍ଷି, ମାତ୍ର କୁମରିର ବନ୍ଦିରିହି ପରିବ୍ରାନ୍ତର
ପ୍ରସାଦ କରିବାର ମଧ୍ୟ ।

ଶବ୍ଦରଚ୍ଚିତ୍ରମାତ୍ର ।

ଭାବୁଜୀବୁ କୁତୁହଳକୁପ୍ରିୟର ।

ଭାବୁଜୀବୁ ପରିପ୍ରକାଶିତପ୍ରାଣଥକାର

“ ନରତମିତିରାତି ।

ନରତମିତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

“ ବ୍ରିଦ୍ଧିତମିତିରାତି ।

ବ୍ରିଦ୍ଧିତମିତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

“ କାମିତମିତିରାତି ।

କାମିତମିତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

“ ସ୍ଵର୍ଗତିରାତି ।

ସ୍ଵର୍ଗତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

“ କର୍ମତମିତିରାତି ।

କର୍ମତମିତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

ଅନ୍ତର

ଅନ୍ତର କର୍ମତମିତିରାତି

କର୍ମତମିତିରାତି ପରିପ୍ରକାଶି

କଣ୍ଠ ପାତ୍ର
କନ୍ଦିଳା କବିତା
ପାତାମୁଖ
କବିତା ଶରୀର
କବିତା ଅଧିକ
କବିତା କବିତା
କବିତା କବିତା

୫୮ -

ମାନିଲାଲ ଦାସ
ଫିଲେଟର୍
୨୦୦୬

ମୁଖ୍ୟବନ୍ଦ

ମୁସଳମାନ ଓ ଜଙ୍ଗରେ ଶାସନ ସମୟରୁ ଓଡ଼ିଶାରୁଜ୍ୟ ବରବର ଅବହେଲିତ ହୋଇ ଥିଲା । ଶିକ୍ଷାଧାରା କେବରେ ଓଡ଼ିଶା ଭାରତର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ତୁଳନାରେ ଏବେ ବି ବହୁ ପଢ଼ରେ ପଡ଼ିଛି । ୧୯୫୮ ମସିହାରୁ ଭାରତରେ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ କଳିକତା, ବିଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଧାର୍ଯ୍ୟ ପଞ୍ଚାଥି ବର୍ଷପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୫୩ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା ଏକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ । ଆଧୁନିକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରସାର କେବରେ ତୁପାଖାନାର ଅବଦାନ ବିପୁଳ । ପ୍ରଥମକରି ୧୯୫୭ ମସିହାରେ କଟକରେ ଏକ ତୁପାଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା ଓ ବହୁପୂର୍ବିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଆଟାଇପ୍ ପ୍ରମ୍ପତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ‘ବାଇବେଳ’ର ଦ୍ୱାରା ଭାଗ ୧୯୯ ମସିହାରେ କଳିକତାରୁ ଶ୍ରୀରାମପୁର ମିଶନ ପ୍ରେସରେ ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ବାଇବେଳ ତୁପାପାରିବାର ତନିବର୍ଷ ପରେ ୧୯୯୮ ମସିହାରେ ବାଇବେଳର ପ୍ରଥମଭାଗ ଛପା ଯାଇଥିଲା । ୧୯୯୯ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାବରୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ମିଶନାଶମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରୂପେ ଓଡ଼ିଶାର କଟକ ସହର ଓ ସେଠାରେ ଥିବା ମିଶନ୍‌ପ୍ରେସକୁ ବାହୁ ଆସିଥିଲେ । ଏହି ମିଶନ୍‌ପ୍ରେସ ସର୍ବପ୍ରଥମ ତୁପାଖାନା କହି ଲ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ହେବନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଶାର ପଦ୍ମପଦ୍ମି କାର ପ୍ରକାଶନ ସହତ ବଜଳା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଷାମାନଙ୍କର ପଦ୍ମିକା ପ୍ରକାଶନର ତୁଳନା କଲେ ଦେଖାଯାଏ ସେ ବଜଳା ଭାଷାରେ ସେହି ଶ୍ରୀରାମପୁର ମିଶନାଶ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଶ୍ରୀ ୧୯୮୮ରେ ‘ଦିଗ୍ବିର୍ଜନ’ ଓ ୧୯୯୯ ମସିହାରେ ‘ସମାଜର ଚନ୍ଦ୍ରିକା’ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଏହା ବାରାତି ୧୯୯୮ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀରାମପୁର ମିଶନ୍‌ପ୍ରେସରୁ ‘ସମାଜର ଦିପଣ’ ନାମକ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବଜଳା ସାମ୍ପ୍ରଦାଇକ ପଦ୍ମିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବଜାଦେଶରେ ୧୯୯୮ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାବରେ ପ୍ରଥମ ତୁପାକାରୀ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହିବର୍ଷ ହୃଦୟକିରୁ ‘ହଳହେଡ଼’ (Halhed)ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ବଜଳା ଭାଷାର ବ୍ୟାକରଣ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ।

୧୯୯୮ ମସିହାରେ ମେକ୍ସିକୋ ସହରରେ ପ୍ରଥମେ ମୁଦ୍ରିଣିଲି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ପରେ ଜନେକ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାଧର୍ମବଳମୁଁ ମାଷ୍ଟର ପ୍ରାନ୍ତିକ ଗୋଅକୁ ବାଣିଜ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଫନ୍ଦାନରେ ଆସି ସେଠାରେ ପାଶାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତିନାମିକିତା ପାଇଥିଲା ।

କରିଥିଲେ । ୧୫୫୭ ମସିହାରେ ଦଳେ ପତ୍ରିଗୀଜ ଗୋଆରେ ଅବତରଣ କରିଥିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଗାନ୍ଧରେ ଏକ ମୁଦ୍ରାଯନ୍ତି, ମୁଦ୍ରାକର ଓ ଛୁପାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ତର ସମ୍ମହ ଆଣିଥିଲେ । ଜଣାଯାଏ ଯେ ଭାରତରୁ ପ୍ରଥମ ଖୁପାବହୁ ୧୫୫୭ ମସିହାରେ ଗୋଆରୁ ଅସ୍ତ୍ରପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ୧୫୭୯ ମସିହାରେ ‘କମ୍ପେନ୍ଡିଓ ଷି ଟିଚୁଆଲ୍’ (Compendio Spiritual) ଜାଓ କୁଣ୍ଡଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପରିତ ହେଲା । ଏହା ବର୍ତ୍ତିମାନ ଦ୍ୱୟାକର ସାଧାରଣ ଗ୍ରହ୍ଣାଗାରରେ ଉପରିତ ହେଇଥିଛି । ପତ୍ରିଗୀଜ, ଦିନାମାର ଓ ଇଂଳିଣ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରତରେ ଦିନେ ଦିନେ ଖୁପାକାମ ଓ ଖୁପାବହୁ ପ୍ରସାରିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ତନ୍ଦୁଧରେ କେତେକ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ କୃତ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଦିନାମାର ଜାତିର ବ୍ୟକ୍ତି ହାଲେ Halle ଦିର୍ଦ୍ଦ ଓ ତେଲିନ୍ଦ୍ର ଭାଷା ଶିକ୍ଷାକରି ତେଲିନ୍ଦ୍ର ଲିପିରେ ‘କାଟେକିଜମ୍’ (୧୭୪୭) ଓ ରୁଳ ଅଫ୍ ଲିଙ୍ଗପ୍ (୧୭୪୭) ଗ୍ରହ୍ଣ ଓ ଦିର୍ଦ୍ଦ ଅନ୍ତରରେ ‘ଗ୍ରାମାଟିକା ହିନ୍ଦୋପ୍ରାକିକା’ (୧୬୪୯) ଓ ସଲଟାର (Psalter ୧୭୪୭) ଗ୍ରହ୍ଣ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଓ ଇଂରାଜରେ ସେ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ କେତେକ ପ୍ରଧାନ ଗ୍ରହ୍ଣ ହେଉଛି ୨୭୩ ରେ ହଲହେଡ୍ ପ୍ରଣୀତ ବଙ୍ଗାଭାଷାର ବାକରଣ (Grammar of the Bengal Language), କୁମନ୍ଡିଅସ୍ ଭୋକାରୁଲାଙ୍ଘ (୨୦ରାଜ ଓ ପାରସୀ ଭାଷାରେ ମୁଦ୍ରିତ), ବୁଲ୍ସ ଉଚଳିକନ୍ସ୍, ୧୮୦, ମରହଟୀ ଭାଷାରେ ‘ଏହ୍ପ୍’ (୧୦୭): ‘ହାପତ୍ର କିଲୁଜିମ୍ (Haft Qulzum) ୧୯-୭୩ଭାଗ ଅଭିଧାନ ୧୯୧୪-୧୯୨୨ ମଧ୍ୟରେ ଅଯୋଧ୍ୟାର ନବାବଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ ଅଯୋଧ୍ୟାରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରଥମ ଖୁପାଖାନା ଓ ପ୍ରଥମ ଖୁପାଗ୍ରହ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ବିଶେଷ ଗବେଷଣା ହୋଇନାହିଁ । ତେବେ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ୩୨୮୧୯ ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ଖୁପାକାମ ଶ୍ରାଵମୟୁରର ମିଶନ୍ ପ୍ରେସରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ତାହା ପ୍ରସାରକରି କରିଛି । ଦୁଃଖର କଥା ଯେ, ପ୍ରାଚୀନ୍ତିକ ଅସ୍ତ୍ରାରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଖୁପାଯାଇଥିବା ପୁସ୍ତକ ମମ୍ବର ଯଥାର୍ଥ ସଗନ୍ଧ ହୋଇପାରିନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରଥମକରି ବାଇବେଳ ଅନୁବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ୧୯୯ ମସିହାରେ । ଏହି ନିରାଟନ୍ତ୍ରମେଣ୍ଟର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ କରିଥିଲେ ଡକ୍ୟୁର କାରେ ଓ ମୁଦ୍ରଣମ ପଣ୍ଡିତ । ଫେର୍ଡିଭିକଲିସ୍ଟ୍ସ କଲେଜରେ ପୁସ୍ତକର ପାଣ୍ଡୁଲିପି ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଖୁପାନନ୍ଦ ଶ୍ରାଵମୟୁର ପ୍ରେସକୁ ପଠାଯାଉଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେଠାରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଓଡ଼ିଆ ବାଇବେଳ ଓ ଓଡ଼ିଆଗ୍ରହ୍ଣ ମୁଦ୍ରିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଶ୍ରେଣୀ-୧୮୩ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକଙ୍ଗାତ୍ମକ ଛୁପାଯାଇଥିଲା । ତନୁଖରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଅନେକଙ୍ଗାତ୍ମକ ବାଚବେଳର ଓଡ଼ିଆ ଅନ୍ତବାଦ । (୧) ୧୮୧-୪୩ ମଧ୍ୟରେ ଆମସ୍ ସନ୍ତନ୍ (Amos Sutton)ଙ୍କର ‘ଉକଳ ଭାଷାର୍ଥାଭିଧାନ’ ବା ‘Oriya Dictionary with Oriya Synonyms’ ହେଉଛି ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ କୃତି । ସଠନ ସାହେବ ଭୁବନାନନ୍ଦ ନ୍ୟାୟଅଳଙ୍କାରଙ୍କର ସହଯୋଗୀତାରେ ଏହି ଉପାଦେୟ ଓଡ଼ିଆ ଅଭିଧାନ ତନିଖଣ୍ଡରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ମିଶନ୍ ପ୍ରେସ୍ରୁ ପ୍ରଥମଙ୍କୁ ୧୯୧୫ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଙ୍କ୍ଷେ ୧୮୩ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ୧୯୪ରେ କଟକ ସ୍କୁଲ ମିଶନାସ୍ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହେବା ପରେ ୧୯୫୦ ବେଳକୁ ଉଦ୍‌ଧିର ଓଡ଼ିଆବିଭାଗ ନିମିତ୍ତ ଅନେକ କୁତ୍ରିଏ ଓଡ଼ିଆ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ତନୁଖରେ (୧) ପ୍ରାକୃତିକ ଦର୍ଶନ (Natural Philosophy), (୨) ଓଡ଼ିଆ ବର୍ଣ୍ଣପରିଚୟ, (୩) ଓଡ଼ିଆ ମାତ୍ରକଥା, (୪) ଓଡ଼ିଆ ଜଣିତ, (୫) ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ (୬) ବର୍ଣ୍ଣ ସିଂହାସନ, (୭) ମିଶନଭ, (୮) ଓଡ଼ିଶା ଭୂଗୋଳ, (୯) ଓଡ଼ିଶା ଜତହାସ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଏଥମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରାକୃତିକ ଦର୍ଶନ କଳିକତା ସ୍କୁଲବୁକ ସୋସାଇଟି, ମିଶନଭ ପୁସ୍ତି ସ୍କୁଲକମିଟି ବ୍ୟାପାତ ଅନ୍ୟପରୁ ଗ୍ରହ କଟକରେ ଛୁପାଯାଇଥିଲା । ସେକାଳର ଓଡ଼ିଶାରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଓ ସଂସ୍କୃତ ପ୍ରସାର ମେଧରେ ସଠନ ଥିଲେ ଏକ ପ୍ରମାଣ ବିଦେଶୀ ପଣ୍ଡିତ । ୧୯୨-୪୩ ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗର ରିପୋର୍ଟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ବିଶେଷ ବ୍ୟୁତି ଲଭକରିଥିବା ଏ ସଠନ ଓ ପଣ୍ଡିତ ବିଶ୍ଵମୂରି ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣକୁ (ସରକାରୀ ସ୍କୁଲର ହେଉଁ ପଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ବିଭିନ୍ନ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାହିତ୍ୟକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରାଗଲା । ଏହା ସହିତ ଷ୍ଟାଲିଂଙ୍କର ଓଡ଼ିଶା (କଟକ) ଜତହାସ (୧୯୭)ର ଅନୁସରଣରେ ସଠନ ସାହେବ ପ୍ରଥମକର ଲେଖିଲେ ଓଡ଼ିଶାର ଜତହାସ ଓ ତାହାର ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା ଥିଲା ୫୦ । ଏହି ସମୟରେ ଉକ୍ତର ପିଅରସନ୍କ୍ରର କାବ୍ୟବୋଲି (Idiomatic exercises)ଅନ୍ୟଏକ ବିଶିଷ୍ଟ କୃତି । ଏହି ସମୟରେ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ଜତହାସ ଅତି ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ସମୟରୁ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ମିଶନାସ୍ମାନଙ୍କର ଦାନ ଅଭୁଲନୟ ଓ ଏହି ସାହିତ୍ୟ ବଜଳା ଭାବାବ୍ଦାର ବିଶେଷ ଭବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛି ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଆଧୁନିକ ଶିକ୍ଷାର ଆରମ୍ଭରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ସ୍ଥରୂପ ଆମର ମୌଳିକ ରଚନା ଭାବକୁ ପ୍ରାୟ ଚାହିଁ ଦେଇଛି । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲୀରେ ନିଛକ ଓଡ଼ିଆ ଶୈଳୀରେ କବିମାନେ କାବ୍ୟ କବିତା ଓ ସଙ୍ଗୀଜାତି

ପ୍ରାଚୀନ ଭାବରେ ରଚନା କରୁଥିଲେ । ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଶିଳ୍ପରେ ପ୍ରବର୍ଦ୍ଦିତ ଏହି ନୂତନ ଗଢ଼୍ୟଶୈଳୀ ଯେତେ ବିକୃତ ହେଉନା କାହିଁକି ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଗଢ଼୍ୟକୁ ପ୍ରସରିତ କରିଛି । ଏହି ଅଭ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଓଡ଼ିଆ ଗଢ଼୍ୟ ରଚନାର କେତେକ ନମ୍ବନା ପାଠକର କୌରୁହଳ ନମିତ୍ର ଦିଆଗଲା ।

(୧) ୮୧୧ ଓଡ଼ିଆ ବାରବେଳ—

“ଯେଉଁ ସମସ୍ତରେ ବିଶ୍ୱରକର୍ତ୍ତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କଲେ ସେ ସମସ୍ତରେ ଦେଶରେ ଥକାଳ ଥିଲ । ଉତ୍ସରେ— ଏକ ମନିଷ ଆପନ ଭାର୍ତ୍ତା ଓ ଦୁଇପୁଣିକୁ ସଙ୍ଗେକରି ମୋ ଆବ ଦେଶରେ ପ୍ରବାସ କରିବାକୁ ଗଲ । ସେ ମନିଷର ନାମ ଆଲିମଳକ ତାହାର ଭାର୍ତ୍ତାର ନାମ ନାମୀ ଓ ଦୁଇପୁଣିର ନାମ ମଙ୍ଗଳେନ ଓ କଳିଓନ । ଏ ସମସ୍ତେ ଜୀବଜନରସ୍ତାଦୟର ଅପରମୀୟମାନେ ଥିଲେ ପୁଣି ସେମାନେ ମୋ ଆବ ଦେଶରେ ଥସି ପ୍ରବାସ କଲେ ।” (ଧର୍ମୟୁପ୍ତକ, ୮୧୧, ୧ମ ଭାଗ, ପୃ ୭୭)

(୨) ୧୧୧—ମୋହନପ୍ରସାଦ ଠାକୁରଙ୍କ ଓଡ଼ିଆ ଇଂରେଜୀ ଅର୍ଥାନ

Vocabulary Oriya and English (୧୮୧୧) by M. P. Takoor. Asst. Librarian of Fort William, Serampore, Cal July 1811)

ଶିଶୁର Eeshworo—God

ଶିଶୁତ୍ତେ Eeshworottya—God head

ଧର୍ମସ୍ତ୍ରୀ Dhormatma—Holy Ghost

ଏହି ପ୍ରଥମଙ୍କାପା ଓଡ଼ିଆ ଅର୍ଥାନରେ ଲିପିବର ଅଶ୍ରୁ ପୃଷ୍ଠାମାତ୍ରାରେ ରହିଅଛି ।

Early Oriya Lexicons—their importance—Dr. B. Mohanty
Bharati—Utkal University Journal Vol. III, 1969.

୮୧୩—ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରିକା—ପଣ୍ଡିତ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଶର୍ମୀ

“ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲ ରୁଡ଼ି ହଇଲେଇ ନି ବାଧାହୟ । ତେଲ ନାଇ ଲୁନ ନାଇ ରୁହିଲ ନାଇ ତରକାରୀ ପାତି କିଛୁଇ ନାଇ । ପାତି କହିଲ ଥାକ କି ଘରେ କିଛୁଇ ନାହିଁ ଦେଖି ଦେଖି ଶୁଦ୍ଧକୁଣ୍ଡା ଯଦି କିଛୁ ଥାକେ ତବେ ତାର ପିଠେ କର ଏଇ ରୁଡ଼ି ଦିଯା ଶାଇବ ।

ପ୍ରବୋଧଗନ୍ଧି କା

ଏବିତ

ମାତ୍ରିକ ସମାଜର ପଦିକା ।

୨୦ ସଂଖ୍ୟା ।

ବିଦ୍ୟା ଦକ୍ଷାତ ବନ୍ଦୁ । ବନ୍ଦୁରୀତ ପ୍ରାସର ।
ପାହାଦନମାପ୍ତେତ ଧନୀରମ୍ଭ ତତ୍ତ୍ଵ ସୁଖ ।

ସଙ୍କ ୧୯୭୭ ଅଗଷ୍ଟ । ॥ ସଙ୍କ ୨୭୯ ଡିୟେ ।

ସିଂହ ମାସ ପଦିକାର ନର୍ତ୍ତପଦ ।

ପୃଷ୍ଠା ।

୧ । ବିଶ୍ୱଶର୍ମକର୍ତ୍ତକ ହିତୋପଦେଶ	୪୩୭
୨ । ମେତ ବିଷୟ	୪୩୯
୩ । ଦୟା ଦ ଗନ୍ଧିବା ଓଳାଇବା ବିଷୟ	୪୪୦
୪ । ସିଂହଦର୍ଢିତରେ ମୁକ୍ତାହେଷଣ	୪୪୧
୫ । ହିନ୍ଦୁ ଗୋଟିବ	୪୪୨
୬ । ସମାଜର ପଦିକା	୪୪୩
୭ । ହିଂମ୍ବ ମାତ୍ରାର ଉତ୍ତର ପାତ୍ରିକା	୪୪୪

ଏ ପୁଟ୍ଟେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାହାର ଯତ୍ନା ହେଲେ, ଯେ ବିଚକ ଶହର ନିବାସି ଶ୍ରାୟେ ଲେଖି ସାହେବଙ୍କ ନବିକୁ ଚିତ୍ର ଲେଖିଲେ ନବୁବା ବ୍ୟୁତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରେ, ବାନ୍ଧି ସିବ କରି ପାଇବେ । ମାତ୍ରାମାସ ନୂତନ କରି ଲେଖା ହେବ । ମୁଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡର ଦଶ ଘରଶା ଲେଖାଏ । ବାର ଶତ୍ରୁର ଅଗରୁଦ୍ଧ ଦାମ ଏକାହେଲକେ ଦାଖଲ କରେ । କାହାର ପାତ୍ରିକା ଲେଖି ଅର ତାକରେ ପଠାଇବାକୁ ହେଲକୁ ବାରଗୋଟା ଅଣାଯ୍ୟ । ତାକୁ କିମ୍ବଳ ଦେଲେ ବିନା ମାସୁର ପାତ୍ର ଶତ୍ରୁ ପଠେଥା ବିବ ।

ଶ୍ରାୟେ ଉତ୍ତର ସି ଲେଖି ସାହେବଙ୍କ ଦାର ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ।

ବିଚକ ନଗର ସମ୍ମାନରୁରେ ଶ୍ରାୟେ ଉତ୍ତର କରି ବିନା ମାସୁର ପାତ୍ରିକା ହେଲା ।

ହୋଇଥାଏ, ବୁଦ୍ଧବ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବାଦର କଗର ଅଧିକୃତ ହେବାର ସମ୍ବାଦନା ଥିଲା ।

ତବାବ ଯେଉଁ ସମାବ ଅସିଥିଲା ତହିଁର ବ୍ୟକ୍ତି ହେଲା ଯେ, ସେହେଁ ମର ମାସ ୧୭ ତାରିଖରେ ରାତପଲ ସେନ୍ୟ ଦୟୀୟ ବ୍ୟାଙ୍ଗ ଗୁହା ଅଧିକାର କରିଥିଲାନ୍ତି । ତାହା ଅରବନ ଅନୁଯାୟୀ ଅଶ୍ଵସର ହେବାର ସମ୍ବାଦନା ଥିଲା, ବନ୍ଦୋହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିକାଂଶ ନଗର ଉଦ୍‌ବାଗ କରି ମଥୁରା ପ୍ରଦେଶକୁ ଗୋପ୍ୟାଳୟର ସମ୍ମର୍ଶରେ ପ୍ରସ୍ତାନ କରିବା ଚଣ୍ଡାରେ ଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ଭବନ ମଧ୍ୟରେ ବାଦିଶାହ । ୨ ସହସ୍ର ସେନ୍ୟ ଦେନ ଅବମୁାନ କରି ଥିଲେ, ତରୁ ସେନ୍ୟ ମୁକ୍ତ ବିଷୟରେ ପ୍ରାଣପୂର୍ବ ପଣ କରିଥିଲା । ସେହି ଦିନ ରାଜ୍ୟଭବନ ଉପରେ ଭାଣ୍ଡ ଗୋଲା ବୁଝି ହୋଇଥିଲା ।

ସମ୍ବଲପୁରର ଅଶ୍ଵିଣୀ କମିଶନର ଶ୍ରୀଯୁତ କାମ୍ପାନ ଲି ସାହେବ ଲେଖି ଅଛନ୍ତି କି, ସମ୍ବଲପୁରର ରାଜବାସୀୟ “ସୁନ୍ଦର ସା” ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହଜାରାବାଶରେ କିମ୍ବେବ ଥିଲା ତାକୁ ବିଦ୍ରୋହ ସେନ୍ୟମାନେ ମୁକ୍ତ କରି ଦେବାର ସେ ସମ୍ବଲପୁରଠାରେ ପହଞ୍ଚି ରାଜ୍ୟଭବନୋହାରିଶରେ ପ୍ରଭୁତ୍ବ ହେବାର ସମ୍ବାଦନା ଅଛି, ଅତିଏବ କଟକଠାର ତନ କମ୍ପନ ଓ ନାଗପୁରଠାର ତନ କମ୍ପନ ସେନ୍ୟ ସମ୍ବଲ-

ପୁରଠାର ସିବାର ଅଳ୍ପ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତରେ ଯେଉଁ ଓ ନିମ୍ନ ପଲ୍ଲଶ ଅଛନ୍ତି ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ପାଞ୍ଚ କମ୍ପନ କଟକ ଅସିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତାନ କରିଥିଲୁଗୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଏହି ମାସ ୧୫ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରେ କଟକଠାରେ ପହଞ୍ଚିବେ ।

କଟକ ଜିଲ୍ଲା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ରଜା ଓ ଜମାଦାରପ୍ରଭୁତବର ହସ୍ତା ଓ ନ୍ତି ଦେମାନଙ୍କୁ ଥିଲା ହୋଇଥିଲା କି, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯେଉଁ ପଲ୍ଲଶ ସିବ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ସେହି ପଲ୍ଲଶର ସାମର୍ତ୍ତ୍ୟ ବୋହି ନେବା ଲୁଗି ରଜା ଓ ଜମାଦାରମାନେ ଅପଣା । ହସ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମଦଦ ଦେବେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବଲପୁରରେ ମହାନଦୀ ଓ ବ୍ରାହ୍ମିଆ ପ୍ରଭୃତ ନଦୀମାନେ ପ୍ରବଳ-ରଥେ ବୁଦ୍ଧିମୁକ୍ତ ହୋଇ ପୁରୀ, କଟକ, ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲାର ଅନୁର୍ବର ଅନେକ ପ୍ରଦେଶରେ ଶର୍ଷ୍ୟ ହାନି କରିବାର କଟକ ଏଲାକାର କେଉଁ ପ୍ରଦେଶରେ କି ପରିମାଣରେ ଶର୍ଷ୍ୟ ହାନି ହୋଇଥିଲା ରହା ତଥାରକ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତରୁ ଜିଲ୍ଲାର ତେଷ୍ଟାର୍ଥ କିଳେକ୍ଷର ଶ୍ରୀଯୁତ ବାବୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନ ଦାସ ଓ ଶ୍ରୀଯୁତ ବାବୁ ନର ସିଂହରିଶ ଦାସ ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ତରୁ ବିଶେଷ ଏହି କି, ପ୍ରଥମୋତ୍ତ ବାବୁ ମହାନଦୀ ଦାସ ନାହିଁ

(କଣବେକ, ଆନିଲେକ, ମାଉଗ, କହୁଲେକ, ଦିଲେକ, ଶୁଦ୍ଧକୁ ଣ୍ଟା ପ୍ରଭତ ବଙ୍ଗଳା ଅମେଷା ଓଡ଼ିଆରେ ପ୍ରତକିତ ଶବ୍ଦ । ମୃଷ୍ଟଜ୍ଞସ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ହେଉ ତାଙ୍କ ଲେଖାରେ ବହୁ ଓଡ଼ିଆ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି ।

୧୮୦—ପଦାର୍ଥ ବିଦ୍ୟାୟାର ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂଗୋଳ ଓ ଚକ୍ରଧାତ୍ମକ ବିଦ୍ୟା ୧ମ ଦ୍ୱାତ୍ରୀ—

Calcutta Shool Book Society

Baptist Mission Press, 1840

ଶିଖ୍ୟ—ଏହି ଦେଶପୁ ଲୋକର ଧନ ପୂର୍ବର ଏତେବେଳେ ହେଉଥିବା କିପାଇ ?

ବୁରୁ—କାରଣ ଏହି ସେ ପୂର୍ବରାଜାମାନଙ୍କ ଅମଳରେ ସେମାନେ ପ୍ରକାମାନଙ୍କ ଉପରେ କାନା ଲୁହ ଉପଦ୍ରବ ଉତ୍ସାଦ ଅନେକ କରୁଥିଲେ ସେ ସକାଶର ପ୍ରାୟ କାହାର ଧନ ସ୍ଥିର ନଥିଲା । ପୁଣି ଏହି ସମସ୍ତରେ ରଙ୍ଗଳର ଅମଳରେ ସେ ସବୁ ଉପ୍ରାତ କାହିଁ ଏ ନିମନ୍ତେ ଦିନକୁ ଦିନ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧନ ବଢିଲୁ ।”

୧୮୦-୩—ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟାକରଣ (ବଙ୍ଗଲାରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ପିଅରସନଙ୍କ ବ୍ୟାକରଣ ଅନୁସରଣରେ)

ଓଡ଼ିଶା ମିଶନ୍‌ରେ ଯୋଗଦେବା ପବ୍ଲର ପାତ୍ରୀମାନେ ଏହି ପୁସ୍ତକପତି ଓଡ଼ିଆରେ ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜନ କରିବା ବିଷୟ କୁହାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ରଙ୍ଗଲା ବାକ୍ୟର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ବିକୃତ ଓ ହାତ୍ୟୋଦୀପକ—
‘ସେ ଭୂଗୋଳ ବିଦ୍ୟା ବିଷୟରେ ଏକ ଜିଜାବ ରଖିଲେ’

He spoke to us in a kind manner ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ‘ଆମୁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ ମତେ କହିଲ’ ପୁଣି ‘She is a dutiful and affectionate child’ ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଟୋକା ବଡ଼ ବାଖ ଓ ପ୍ରେମି ପିଲ ଅଛୁ’

୧୮୦୭-୫—ହିତୋପଦେଶ—

‘ଏକଥା ଶୁଣି ହରଣ୍ୟକ ଦୁଷ୍ଟ ତିତ ଆଉ ପୁଲକତ ହୋଇ କହିଲ
‘ସାଧୁ ମିତି ! ସାଧୁ, ଏତାତୁଣ ଆଶୀର୍ବାଦ ଲୋକଙ୍କ ସ୍ଵେଚ୍ଛ ହେଉଗ ରୁମ୍ହେ
ହି ଲୋକ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ । ଜହାକହି ହରଣ୍ୟକ ସମସ୍ତ କପୋତର
ପାଣଙ୍ଗେଦନ କରି ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନକରି କହିଲ, ହେ ସଖେ
ଚିତ୍ତଗୀବ, ଏହି ଜାଲରେ ବଜ ହେବର ଦୋଷ ଆଜ୍ଞା କରି ଆପଣାକୁ
ଅବଙ୍ଗ କରିବାର ଉଚିତ ନୁହେଁ ।’ (ପୃ. ୧୯)

ଏହି କେତେକ ଉଚ୍ଚ କିରୁ ଆମେ ଦେଖିବା ଯେ ନିମେ ବଜଳା ଭାଷା ପ୍ରଭାବିତ ବିକୃତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ନିମେ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଗଦ୍ୟର ରୂପଧାରଣ କରିଛି । କବିତାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଆଧୁନିକବାର ଅଭିନ୍ୟକ୍ରି ଫୁଟିରିତ୍ତି । ଯେପରି ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟାକରଣ'ରେ 'ପଣ୍ଡିତ ଓ ଚଣ୍ଡା' କବିତାର କେତେକ ପଞ୍ଚ ହେଉଛି—

ପଣ୍ଡିତ ଠାରେ ଚଣ୍ଡା ପବ୍ଲିକଲ
ମାଙ୍ଗଡ଼ ମାଇଲେ କି ଦୋଷ ହୋଇ ।
ପଣ୍ଡିତ କହିଲେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ରୁହୁ
ସେ ପାପ ଭୁଲନା ପାପତ ନାହିଁ ।
ଚଣ୍ଡା ନିବେଦିଲା ଏ କି ପଣ୍ଡିତ
ମାଙ୍ଗଡ଼ ମାଇଲେ ତୁମ୍ହେ ପୁନ୍ରାତ ।
ଶୁଣି ପଣ୍ଡିତ କହେ ତତ୍ତ୍ଵ ବଡ଼
ମାଙ୍ଗଡ଼ ମାଇଲେ ହୋଇୟେ ଧୋକଡ଼ ।

ଏହାର ଭାସ୍ତ୍ରି—ଆପଣାର ସଢ଼ିଶ ସବୁର ସୁଖ ଦୁଃଖ ଯେ ଦେଖଇ ସେ ପଣ୍ଡିତ'—
ଏସବୁ ରଚନାରେ ଅଗାଧ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସରଳ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଓଡ଼ିଆ ଗଦ୍ୟ
ଓ ପଦ୍ୟର ଅବୁଶୋଦୟ ପଟ୍ଟିଛି ଏହି ମିଶନାରୀ ସାହିତ୍ୟରେ । ବହୁ ମିଶନାରୀ ଏହି
ସମୟରେ ବହୁ ଓଡ଼ିଆ ଗ୍ରହୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଓ ସେବୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ।
କିନ୍ତୁ ୧୮୦୦—୧୮୫୦ ମଧ୍ୟରେ ରେଉରେଣ୍ଟ ଆମସ ସର୍ଟନ୍‌କର ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ
ସାହିତ୍ୟକୁ ଦାନ ଥିଲୁଗଣୀୟ ହୋଇ ରହିବ । ସର୍ଟନ୍‌କର ବିଭିନ୍ନ ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ
ଜାଙ୍କର 'ଭାଷାର୍ଥୀଭିଧାନ' ଧର୍ମପତ୍ରର ବିଭିନ୍ନ ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ, ଶାରୀରିକ ରୋଗର
ନିରାକରଣ ଉପାୟ (ନିବନ୍ଧ) ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଯାତ୍ରୀର ବୃତ୍ତାନ୍ତ (୧୩୮) ୧୯୪୮, ସର୍ଟନ୍‌କର
ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟାକରଣ, ବନ୍ଦିଶ ସିଂହାସନ, ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ, ଅମରକୋଷ, ଓଡ଼ିଶାର ଜତହାସ
ମାତ୍ରିକଥା, ପଦାର୍ଥ ବିଦ୍ୟାମାର, ଭଣ୍ଟାକୁଳର କ୍ଲାସରୁକ୍ ରିଡ଼ର, A Narrative
of the Mission to Orissa (1833) ଏବଂ Orissa and its Evangelization (1850 Boston) ଗ୍ରହ ପ୍ରଧାନ । ସଠନ୍ ସାହେବ ଓଡ଼ିଶାରେ ୧୮୧୫-୧୮୫୦
ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ଓଡ଼ିଶାର ଶିକ୍ଷା ଓ ସାହିତ୍ୟକୁ ଯେଉଁ ବିରାଟ ଦାନ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି
ସେଥିପାଇଁ ଜାଙ୍କ ନିକଟରେ ଓଡ଼ିଆ ଜାତ ଚିରକୃତିଜ୍ଞ ହୋଇ ରହିବ । ବ୍ରିଟିଶ
ଶାସନ ଆରମ୍ଭରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭାଷାର ଶିକ୍ଷା କିପରି ଗତିକରିଥିଲା
ତାହାର ବିଦ୍ୟୁତ ଜତହାସ 'ଆଡ଼ାମସ୍ ରିପୋର୍ଟ ଅନ୍ ଭଣ୍ଟାକୁଳର ଏତୁକଣିକ,
ଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଲିପିବକ ହୋଇଛି ଓ ସେ ସମସ୍ତ ବିବରଣୀରୁ ଏତକି ଜଣାପଡ଼େଯେ,
ବଜଳା ଦେଶରେ ଦେଶୀୟ ଭାଷା ଶିକ୍ଷାର ଗତ ଯେପରି କ୍ଷିତି ବେଗରେ ଗତିକରିଥିଲା
ଓଡ଼ିଶାରେ ସେପରି ହୋଇବାନ୍ତି ।

୯୫୦ ପରେ ଓଡ଼ିଆଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କିମେ ଅଗ୍ରଗତି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ୧୯୫୭ ମସିହାରେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ‘ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା’ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନିଜନ ପଦକ୍ଷେପ । ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକାର ସଂପାଦକ ଥିଲେ ଉଚଳିଯୁମ୍ ଲେଖୀ ସାହେବ ଓ ତାହା କଟକ ମିଶନ ପ୍ରେସରୁ ଶ୍ରୀନୁତ୍ତମ ଡବଲିଇ ବୃକ୍ଷସ ସାହେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଛପାହେଉଥିଲା । ପଦ୍ମକା “ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ର କା ଏ ବିଶ୍ୱ ମାସିକ ସମାଚାର ପତ୍ରିକା” ନାମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା ଓ ତା’ର ଆଦର୍ଶଥିଲା “ବିଦ୍ୟାଦିଦାତ ବିନୟୁଂ ବିନୟୁଂ ଦୟାତ ପାପତାଂ । ପାପତାତନମାପ୍ନୋତ ଧନାକ୍ରମୀଂ ତତ୍ତ୍ଵ ସୁଖେ” । ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା (କ) ସାହିତ୍ୟକ ପତ୍ରିକା, (ଖ) ସମାଗ୍ରର ପତ୍ରିକା (ଗ) ମାସିକ ପଞ୍ଜିକା ବା କାଲେଣ୍ଡର ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ଏହି ପତ୍ରିକା ମିଶନାଭାମାନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ଵାବଧାନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲେହେଁ ଏଥରେ ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ପ୍ରବୃତ୍ତର କୌଣସି ଗନ୍ଧ ନଥିଲା । ଫୋର୍ଡ ଉଚଳିଯୁମ୍ କଲେଜର ଭାଲୀନ ପଣ୍ଡିତ ମୁଣ୍ଡୁଷ୍ଟୁ ତକ୍କାଳିଙ୍କାରଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକାର ନାମ ଗରୁଣ କରି ଓଡ଼ିଶାରେ ଏ ହେଲା ପ୍ରଥମ ସାହିତ୍ୟକ ଓ ସମାଗ୍ରର ପତ୍ରିକା । ପଦ୍ମକାର ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା ୧୯୫୭ ଜାନୁଆରୀ (ମାସ ୧୨୩) ମାସରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ସଂପାଦକ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା ବିଷୟରେ ପ୍ରଥମ ପତ୍ର ତାଙ୍କର ସଂପାଦକଙ୍କରେ ଲେଖିଛନ୍ତି । ତହିଁରୁ ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାର ଶିକ୍ଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ରଜନୀତିକ ଅବଶ୍ୟକ କଥଣ ଥିଲା ତାହା ଜଣାଯାଏ । ଏହି ଦୁଷ୍ଟାଧ୍ୟ ସଂପାଦକଙ୍କରୁ ବେତକାଂଶ ନିମ୍ନରେ ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ଦିଆଗଲା ।

“ଓଡ଼ିଶା ନାମରେ ବିଜ୍ଞାତ ଏହି ଦେଶ ଉତ୍ତରରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଣ୍ଟ ନଦୀ ଠାର ସମ୍ମଦ୍ର କୁଳେ କୁଳେ ଦକ୍ଷିଣରେ ଚିଲିକା ଓ ଗଞ୍ଜାଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଛି । ତାହାର ପୁରୁଷ ସୀମା ବଜୟାଗର ଏବଂ ପଞ୍ଚମ ସୀମା ଗଡ଼ିଲାଇ । ପୁରୁଷ କାଳରେ ଉଚଳିଲା ଦେଶର ସୀମା ଅଧ୍ୟକ ପ୍ରଶନ୍ତ ଆଉ ରଜ ମହେନ୍ଦ୍ର ଓ ବିଜୟ ନଗର ଏ ଦୁହେଁ ଏ ଦେଶ ରଜନୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ନଗର ମଧ୍ୟରେ ଗଣିତ ଥିଲେ । ଆଉ ଦକ୍ଷିଣରେ ଗୋଦାବରୀ ନଦୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରଜ୍ୟର ଦକ୍ଷିଣ ସୀମା ବିଦ୍ୟୁତ ଥିଲା । ମାତ୍ର ପୁରୁତନ ସୀମାଗୁଡ଼ି କଥାମାଂ ଯେଉଁ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଛି ତତୁପଲକ୍ୟରେ ଏ ଦେଶ ଅତି ବୃଦ୍ଧତା ଓ ବିରୁଦ୍ଧ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । କେବଳ ମୁଦ୍ରାଲବନ ଭିତରେ ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ପନ୍ଦରଳକ୍ୟରୁ ଅଧିକ ।

ଯଦ୍ୟପି ଅଳ୍ପକର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସମୀପକର୍ତ୍ତୀ ବଜୟଦେଶରେ ବଜାଲାଭାଷା ଅତି ଯନ୍ତ୍ର ପୁରୁଷଙ୍କ ସେ ଦେଶରେ ଅନେକ ବିଦ୍ୟୁତ୍ତବାଣୀ କର୍ତ୍ତ୍ତୁଙ୍କ ପରିଷ୍କାର ଓ ସୁଶୋଭିତ

ହୋଇଥି ପୁଣି ଦେଶୀୟ ଓ ଜଗରେଣ ବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷାର୍ଥେ ଅନେକ ପାଠଶାଳା ଓ କଲେଜ ନିଯାକ କରିଯାଇଥି ଏବଂ ଗ୍ରାମୀୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଛି ଅଥବା ଅଞ୍ଚଳ ସପ୍ରଦୀଖ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଶବ୍ଦ ଗୋଟା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମାଜର ପଦ୍ଧତି ଆଜି ଏ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା ରୂପୀ ମାସିକ କିମ୍ବା ସାହୁହିକ ପୁସ୍ତକ ଆଚମ୍ଭିତ ହୋଇ ଦେଶଯାକ୍ଷର ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇଥିଛି ପୁଣି ବିବିଧ ଜ୍ଞାନପୂର୍ବକ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଅଛନ୍ତି ଉଥାପି ଏ ଉକଳ ଦେଶରେ ଏତାଦୁଷ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବିଷୟରେ ଅଳ୍ପମାତ୍ର ଉଦ୍‌ବୋଗ ହୋଇଥିଛି । ଏ ସକଳ ବିଷୟରେ ଏ ଦେଶୀୟ ଲୋକେ ଶିଥିଲ ଆଉ ନିଶ୍ଚିନ୍ତିତ । ଜ୍ଞାନଠାରୀ ଅଳ୍ପ ଧନ ସୁଜା ପ୍ରିୟରେ ବୋଧକର ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେହିଧନ ସରବର ପ୍ରଚୁରରୂପେ ଉପାର୍ଜିତ ହୁଅଇ ତାହା ଅନାଦର କରିଥିଛନ୍ତି । ଅତିଏବ ଫଳ ଦେଖ, ଏ ଦେଶ ସ୍ଥାପିତ ନାନା ସରକାରୀ କରେଣ୍ଣ ଉତ୍ସାହରେ ବିଦେଶୀୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବଙ୍ଗାଳୀ ଲୋକେ ପ୍ରାୟ ସବୁ ଉତ୍ସମ ଉତ୍ସମ ପଦ୍ଧତିରେ ହୋଇଥିଛନ୍ତି ।

ଏ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶୀୟ ମାସ ଆଚମ୍ଭିତ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖଣ୍ଡରେ କୋଡ଼ିଏକି ପତିଶ ପୃଷ୍ଠା ଛପାହେବ । ପ୍ରଥମରେ ଦେଶୀୟ ମହାବିଜ୍ଞ ପୁରୁତ୍ତନ କୌଣସି ପଣ୍ଡିତ କର୍ତ୍ତ୍ତକ ରଚିତ ଆଉ ଉତ୍ସମ ଶିକ୍ଷାଦାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥ ନରୁବା ବଙ୍ଗଦେଶୀୟ ବିଦ୍ୟାନଗରଣ କର୍ତ୍ତ୍ତକ ନାନା ସମୟରେ ଯେଉଁ ଉତ୍ସମ ଉତ୍ସମ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥିଲୁ କିମ୍ବା ଆଗାମିରେ ହେବ ତନ୍ମଧରୁ କୌଣସି କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ ନମେ ନମେ ଏ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ କରଇବାର ମାନସ ଥିଛି । ତଥାଦ୍ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ମନୋରଂଜନ ଆଉ ମାତ୍ର ଶିକ୍ଷା ଦାୟକ ବୃଦ୍ଧିକାରୀ କିମ୍ବା ବିଶ୍ଵିମ୍ବିନ୍ ମହାମୂର୍ତ୍ତିନଙ୍କ ଜୀବନ ବିବରଣ ଅଥବା ଶିଳ୍ପ ଜ୍ଞାନାତ୍ମିକ ବିଦ୍ୟା ସମୂଜାୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ । ଶେଷରେ ଏ ଜିଲ୍ଲା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଘଟଣା ଶୁଣ୍ୟାଏ ଏବଂ ଦେଶ ବିଦେଶର ଯେଉଁ ନାନା ମହଦାସ୍ତରୀୟ ସମ୍ବାଦ ମିଳେ ତହିଁର ସାରାଂଶ କଲିକତାତାର ପ୍ରାପ୍ତ କେତେକ ଜଗରେଣ ଓ ବଙ୍ଗାଳା ଖବର କାଗଜରେ ଅନୁବାଦିତ ହୋଇ ଏ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଦବ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖଣ୍ଡରେ ମାସିକ ପାଞ୍ଚ ଦେବାର ମାନସ ଥିଛି । + + + କୌଣସି ବିଶେଷ ଧର୍ମର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଏ ପୁସ୍ତକର ଅଭିପ୍ରାୟ ନୁହଇ ଏ ସକାଶେ ତାହା ଆପଣା ଆପଣା ମୃହରେ ଶ୍ରବଣ କର ପାଠକଲେ କାହାରି ଜଣ୍ମଧର୍ମ ହାନି ହେବ ଏ ପ୍ରକାର ଶଙ୍କା କେହି ନକରିବେ । ଏ ପୁସ୍ତକର ବାର୍ଷିକ ଅର୍ଥାତ୍ ବାରଣଶ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ଏକାବେଳକେ ଆଗରୁରୁ ଦେଲେ କେବଳ ଦେବିଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ହେବ ।”

(ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା ୧୯୫୭, ୧ମ ସଂଖ୍ୟା ପୃ. ୧-୩)

ଏଥରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଓଡ଼ିଆରେ ପ୍ରଥମ ପଦ୍ଧି କା ‘ଜ୍ଞନାରୂଣ’* ଅଳ୍ପ ସମୟ ପ୍ରକାଶ ପରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଓ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ର କା ପ୍ରଥମ ସାହୁତୀଙ୍କ ଓ ସମାଗ୍ମର ପଦ୍ଧି କାରୁପେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଉନ୍ନବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ପ୍ରକାଶିତ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକର ଭାଷାରେ ବଙ୍ଗଳା ପ୍ରସାବ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଅଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଶବ୍ଦୀ ଶୈଳୀ ଏଥରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ପଦ୍ଧି କାର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ ମିଶନଭର ଅନୁବାଦ (ଫମଣ୍ଡ), ସୀତାଙ୍କ ବିବରଣ (ଫମଣ୍ଡ), ଦେଖିଯୁ ଭାଷା ନିଜାଣିବାର ଫଳ, କନ୍ଦ ଜାତ, ସାନ୍ତ୍ରାଳମାନଙ୍କ ସମାଗ୍ମର, ଜାଗର୍ଷୀ ଓ ଜାଗଫଳ ବିଷୟ, ପ୍ରସ୍ତାବ, ରଜା ଅର ରାଜପଣୀ, ଧର୍ମ ବିଷୟ, ବାୟୁଷେବନ, ରକ୍ତଚଳିକା ବିଷୟ, ସାହୁରୀ ବିବରଣ, ହତ୍ତିର ବିବରଣ, କୁକୁର ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୃତି ବିଷୟ ସହିତ ମାସିକ ସମ୍ବାଦ ଓ ପଞ୍ଜି କା ପ୍ଲାନ ଲଭ କରିଛି । ୧୯୭୮ର ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ର କାରେ ହତୋପଦେଶ (ଅନୁବାଦ), ଶାକର ଶର୍କରା ଉଭେଦ, ଆଳସ୍ୟ, ଶୁଗାଳ, ରଣ୍ୟ ଦେଶର ରାଜଦଣ୍ଡ, ରତ୍ନା, ନକୁଳ, ଶୈତହସ୍ତ୍ରୀ ବିଷୟ, କର୍ପୁର ବିବରଣ, ଭରତବର୍ଷୀୟ ଜାଗର୍ଷୀ ଓ ଜାଗଫଳ ବିଷୟ, ଜଳକୁଞ୍ଜର, ଶୁଧାକର୍ମ ଉପର୍ତ୍ତିର ବିଷୟ, ବଦ୍ୟତା ଓ ବଜ୍ର ବିଷୟ ପ୍ରଭୃତି ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ବୌଜନିକ ଓ ସାହୁତୀଙ୍କ ବିଷୟର ଅନୁବାଦ ଓ ଆଲୋଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଦେଖିବାର କଥା ଯେ ଏଥରେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ କବତା ପ୍ରକାଶ ପାଇନାହିଁ । ଏହା ଥିଲ ପ୍ରଥମ ସାହୁତୀଙ୍କ ଓ ସମାଗ୍ମର ମୂଳକ ଓଡ଼ିଆ ପଦ୍ଧି କା । ଏହି ପଦ୍ଧି କାରେ ବିଦେଶ ସମ୍ବାଦ, ଜଂଲଣ୍ଡ ଦେଶର ସମ୍ବାଦ, ସର୍ବଭରଣୀୟ ଓ ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦ ଯଥାବିଧ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ସମ୍ବାରମୂଳକ ସମ୍ବାଦ ମଧ୍ୟରେ ରଙ୍ଗଜୀବ ଶିକ୍ଷା ଓ ବିଧବୀ ବିବାହ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରଧାନ ପ୍ଲାନ ଲଭ କରିଛି । ୧୯୭୭ ହେଉଛି ଭାରତରେ ରକ୍ତାଙ୍କ ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହର ସମୟ ଓ ସେହି ବିଦ୍ରୋହ ସମ୍ବାଦ କୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବଲପୁର ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହର ସମ୍ବାଦ ଉଚ୍ଚକ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଯେପରି—

‘ସମ୍ବଲପୁରର ଅସିଷ୍ଟାଣ କମିଶନର ଶ୍ରାୟ କାପ୍ତାନ ଲି ସାହେବ ଲେଖିଛନ୍ତି କି, ସମ୍ବଲପୁରର ରାଜବର୍ଷୀୟ ‘ସୁନ୍ଦରପା’ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି

---

* ଓଡ଼ିଶାର ପଦ୍ଧିପଦ୍ଧି କାର ଜତିହାସରେ କୁଳିବର ପଦ୍ମ ୧୯୦୮ରେ ସୁନ୍ଦର ବାବାଜା ବା ସାଧୁ ସୁନ୍ଦର ଦାସ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ତାହା ହାତଲେଖା ସଂବାଦପତ୍ର ଥିଲା । ୧୯୭୬ ସାଲରେ ସାଧୁ ସୁନ୍ଦରଙ୍କ ସହିତ ସଂନ୍ଦର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା । ରେଭରେଣ୍ଟ ସ୍ର. ଲେପିଙ୍କର ଜ୍ଞନାରୂଣ (୧୯୫) ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ମିଶନାରୀ ପଦ୍ଧି କା । ଜ୍ଞନାରୂଣ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ଯାଏ ଯାଏ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା—ହାତଲେଖା କୁଳିବର ପଦ୍ମ ବା ଜ୍ଞନାରୂଣ କେଉଁଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ ।

ହଜାର ବାଗରେ କୟେତ ଥିଲା । ତାକୁ ବିଦ୍ରୋଷୀ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମାନେ ମୁଣ୍ଡିକର ଦେବାର ସେ ସମ୍ବଲପୁରଠାରେ ପହଞ୍ଚି ରଜବିଦ୍ରୋହାଚରଣରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବାର ସମ୍ବାବନା ଅଛି, ଅତିଏବ କଟକଠାରେ ତନି କମ୍ପନି ଓ ନାଗପୁରଠାରେ ତନି କମ୍ପନି ସୌନ୍ଦର୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରଠାକୁ ସିବାର ଆଜ୍ଞା ହୋଇଥିଛି,’ ‘କଟକ ଜିଲ୍ଲା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ରଜା ଓ ଜନ୍ମଦାର ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର ହସ୍ତୀ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଥିଛି କି, ଯେଉଁ ଶାନକୁ ଯେଉଁ ପଲ୍ଲିଟଣ ସିବ ସେହି ଶାନକୁ ସେହି ପଲ୍ଲିଟଣର ସାମଗ୍ରୀ ବୋଦି ନେବା ଲାଗି ରଜା ଓ ଜମୀଦାରମାନେ ଆପଣା ଆପଣା ହସ୍ତୀମାନଙ୍କୁ ମଦଦ ଦେବେ ।’ (୧୮୫୭, ଅନ୍ତ୍ୟାବର, ପୃଷ୍ଠ ୪୫, ୪୫)

ତେଣୁ ଏଥରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଉନିରଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ‘ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା’ର ଅଭୁଲମ୍ବୟ ଦାନ ରହିଛି । ସେ କାଳର ଓଡ଼ିଶାର ଶିଖା ସଂସ୍କୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା ଥିଲ ଅକ୍ଷାର ମୁଳିକରେ ଏକ ଅଞ୍ଜୁଳିଲ ସାହିତ୍ୟାଲୋକ ଏକ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଉପାକାଳରେ ‘ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା’ ପ୍ରକାଶ ଯେ ଏକ କୁରୁତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଜ୍ଞାନିକ ବିଷୟ କହିବା ବାହୁନ ହେବ ।

‘ପ୍ରବୋଧ ଚନ୍ଦ୍ରକା’ ପ୍ରକାଶର ପ୍ରାୟ ନଅବର୍ଷ ପରେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଉଚ୍ଚଲଦୀପିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇଲ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ । ତାହାର ସୁଯୋଗ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ ବରେଣ୍ୟ କର୍ମଯୋଗୀ ଗୌଣ୍ଡଙ୍କର ରାୟ । ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚଲଦୀପିକାର ଅବଦାନ ଅସୀମ ଓ ଅଭୁଲମ୍ବୟ । ଏହି ପତ୍ରିକା ଶାଖାପତ୍ରରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପ୍ରଥମେ ସାପ୍ତାହିକ ଓ ପରେ ଦେଇନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରିକାଭାବେ ୭୭ ବର୍ଷ କାଳ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ଓ ସାମ୍ବାଦିକତାକୁ ପ୍ରସାରିବା କରିଥିଲା । କଟକ ଆଳମରୂପ ବଜାରର କଟକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପନୀରୁ ଏହା ପ୍ରକାଶ ଲାଭ କରିଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଆ ଟାଇପ୍ ଅଭିବରୁ ଉଚ୍ଚଲଦୀପିକା ଦେବିବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଧୁନିକ ଲିଟୋପରି ପଥର ଛୁପାରେ ଛୁପା ଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ଯମସ୍ତୁରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଦେଖାଦେଇଥିଲା କରାଳ ନଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭାସ ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଦୁଃଖଦୂର୍ଦଶା ବାହାରେ ଓ ଭିତରେ ସରେତନ କରାଳ ଦେବାପାଇଁ ଏହି ପତ୍ରିକା ଆସ୍ତ୍ରକାଣ କଲା । ୧୯୭୭ ମସିହାର ଦୁର୍ଭାସ ଗଳପଦିରାଜାଙ୍କ ୯ ଅଙ୍କରେ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ଏହାର ନାମ ହେଲା ନଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭାସ । ୧୯୭୭ ଠାରୁ ୧୯୭୯ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚଲଦୀପିକାରେ ନଅଙ୍କର ଯେଉଁ କରାଳ ଚିତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ ଦୃଦୟ ବିଦାରକ । ଓଡ଼ିଶାରେ ସେତେବେଳେ ରେଲବାଟ, ସଡ଼କ କି କେନାଳଟିଏ ବି ନଥିଲ, ବଣ ଜଙ୍ଗଳ ଘେର ଓଡ଼ିଶା ।

ଭାବୁରମ୍ଭମନ୍ତରୀ

ପ୍ରକାଶିତ ରାଜି

ଜ୍ଞାନାଶ୍ରମାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ମହାପାଠ ମହାପାଠକଳେ କବି ପାଠୀ

ଅଶ୍ଵିନୀ ପାଠୀ ଓ ପାଠକଳେ କୁଳାଚାର୍ଯ୍ୟ ମହାପାଠ ମହାପାଠକଳେ

କବିତା ପାଠୀ ପାଠୀ ଓ ପାଠକଳେ କୁଳାଚାର୍ଯ୍ୟ ମହାପାଠ ମହାପାଠକଳେ

ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ଅଶ୍ଵିନୀକାନ୍ତରୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ ପାଠୀ

ମୁଣ୍ଡର ପାଦ କରିବାର ଅନ୍ତରେ ଏହାର ପାଦରେ ଉପରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଲା
ଅନ୍ତରେ ଏହାର ପାଦରେ ଉପରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଲା ଏହାର ପାଦରେ ଉପରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଲା ।

କୁମୁଦମଣି ଦୃଶ୍ୟମଣି ପରିବହନ କରିଛି । ଏହାର ଅଧିକାରୀ
ଅଜ୍ଞାନ ପିଲାକାରୀ ହାତମାଳା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ପରିବହନ କରିଛି ।
ଦୂରାଧ୍ୟାମ୍ଭାବୀ ଅନ୍ତରେ ଦୂରାଧ୍ୟାମ୍ଭାବୀ ପାଇଁ ପରିବହନ କରିଛି ।
ମହାଅଧିକାରୀ ଦେଇଥିବାରେ ଆଦିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଧମଣ୍ଡଳ, ମହାଅଧିକାରୀ
ଦେଇଥିବାରେ ଆଦିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଧମଣ୍ଡଳ କରିଛି । ଏହାର ଅଧିକାରୀଙ୍କ
ମହାଅଧିକାରୀ ଦେଇଥିବାରେ ଆଦିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଧମଣ୍ଡଳ କରିଛି ।
ଏହାର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଧମଣ୍ଡଳ କରିଛି । ଏହାର ଅଧିକାରୀଙ୍କ
ମହାଅଧିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଧମଣ୍ଡଳ କରିଛି ।

ରୁଗ୍ରେଡ଼ିକ୍ ପ୍ରେରଣ ତୁଳାରୀ ଅନ୍ଧା ସମ୍ପର୍କ ବିଦିତରେତେ
ବିଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ପାଠ୍ୟକାରୀ ହତ୍ୟାକାରୀ ପାଠ୍ୟକାରୀ ଏବଂ
ବିଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ପାଠ୍ୟକାରୀ ହତ୍ୟାକାରୀ ପାଠ୍ୟକାରୀ

କଣ୍ଠରେ ବୁଝିଲୁଛି ମୁହଁ ପାଦରେ ବୁଝିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁ
ବୁଝିଲୁଛି ମଧ୍ୟରେ ବୁଝିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁଛି ।

ପାଦରେ ଜଳି ଆହୁ ଅନ୍ତରିକ୍ଷରେ ବୁଝିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁ
ବୁଝିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁଛି କାନ୍ଦିଲୁଛି । ୧୦ ମିନିଟରୁଥିରୁ
ଏହିଏହି ଆମ୍ବାଟୁ ବେଳେ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ । ୧୧
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ । ୧୨
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ।

୧୨୦ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ
ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ଆମ୍ବାଟୁ ।

ଯେଉଁ ଲୋଜମାନେ ଥିଲେ ସେମାନେ ଏକ ପ୍ରକାର ଅଞ୍ଚାଣ ମୁଲକରେ ପଡ଼ି କାଳାତ୍ମପାତ କରୁଥିଲେ । ୧୯୭୭ ଦୂର୍ଭିକ୍ଷବେଳେ ଜନତାର ମୁଖ୍ୟ ଉକଳ ଦୀପିକା ଯଦି ପ୍ରକାଶ ପାଇ ନଥାନ୍ତା ତେବେ ଆହୁରି ଯେ କେତେ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ମୁଖ୍ୟମରଣ କରିଆନ୍ତେ ତାହା କହି ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ସେ କାଳ ଓଡ଼ିଶାର ଯଥାଯଥ ପ୍ରସ୍ତ୍ରୋଜନୀୟତା ଯଥା—ଶିକ୍ଷା, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ସାହିତ୍ୟ ଓ ଦେଶର ନାନାବିଧ ସମସ୍ୟା ପ୍ରତି ଦୀପିକା ସର ଉତ୍ସେଳନ କରିବା ଫଳରେ ବହୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇଛି । ଓଡ଼ିଶା ଭୁବନେଶ୍ୱର ଜାଗରଣ ଦେଖାଇଛି । ନଅଙ୍କ ଦୂର୍ଭିକ୍ଷରେ ସରକାରୀ ହୃଦୟ ବ ଅନୁଯାୟୀ କୋଡ଼ିଏ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ମୁଖ୍ୟମରଣରେ କିପତିତ ହୋଇଥିଲେ ।

୧୯୭୭ର ସମୟ ଓ ଆଜିର ୧୯୮୮ ମସିହାର ସମୟ ଉତ୍ସରେ ଭୁଲନା କଲେ ତେଣିବା ଯେ ଏକପ୍ରକାର ‘ଅନ୍ତର୍ଦେହ’ ଚିକାର ସେତେବେଳେ ଓ ଆଜିର ପରିକାରେ ପ୍ରତିଧ୍ୟନିତ ହେଉଛି । ଆଜିର ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଉନ୍ନତ ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ ଶହୁ ଶହୁ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଖାଦ୍ୟଭାବରେ ପ୍ରାଣ ହୁବାଇଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଉକଳ ଦୀପିକାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୃଷ୍ଠାରେ ଦୈନିକ ଜୀବନର ସମସ୍ୟା ‘ବୃତ୍ତିଶାର’ ‘ଅନାହାର ମୃଗୁ’ ‘ସରକାରୀ ଗୁଡ଼ିଳ ବଣ୍ଣନରେ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଭୃତି ଶହୁ ଶହୁ ସମ୍ମାଦପର ଅଜି ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାଦପର ସେହି ପ୍ରକାର ସମ୍ମାଦରେ ଭରି ଉଠୁଛି । ସେତେବେଳେ ଏହିପ୍ରକାର ସମ୍ମାଦ ପରିବେଶିତ ହୋଇଛି—

“କଟକରେ ବୃତ୍ତିଶାର ଏକ ନୂତନ ନିୟମରେ ବଢ଼ିଥିଲା । ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଦିନବିରଥର ଶତ ବଦଳ ହେଉଥିଲା ମାତ୍ର ଘୋରିଗାର ବିଷୟ ଯେ ପ୍ରତି ପରିବତ୍ରୀନରେ କିଛି ଗୁଡ଼ିଳ ଅଧିକ ହେଉଥିଲା । ବର୍ତ୍ତିମାନ ସହରରେ ଟଙ୍କାକୁ ୧୩ ସେଇ ପରିମାଣ ଗୁଡ଼ିଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ।” (ଉକଳ ଦୀପିକା ଜାୟୀନ୍ ୧୯୭୭)

୮୭୭ ମସିହାର ଅନୁଶୀଳନ କରି ସପାଦକ୍ଷୟ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ମତେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି—

“ତମେ ଦୂର୍ଭିକ୍ଷାନ୍ତି ବିଶେଷ ଉତ୍ସେଜ ହେବାରୁ ଉତ୍ସିର ଧୂମରଣ ଉତ୍ସର୍ଥ ହୋଇ ବିଲୁପ୍ତରେ ଲୋକଙ୍କ ନୟନ ଗୋତର ହେବାର ସମସ୍ତେ ଓଡ଼ିଶାର କଥା ଚିନ୍ତାକଲେ ଓ ତତ୍ତ୍ଵରେ ଯେ ଲଭ ହେବାର ଆଶା ଅଛି ତାହା ଅବଳମ୍ବରେ କମିଶନରମାନଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଫଳତଃ ଯେବେଳେ ରବଣ୍ୟମେଷ୍ଟ ଆନ୍ତମାନଙ୍କୁ ବହୁକାଳରୁ ଅନହେଲା କରି ଆୟୁଧରେ ଲାହା କଲନ୍ତର ସହିତ ବର୍ତ୍ତିମାନ ପରିଶୋଧ କରୁଥିଛନ୍ତି । ଫଳତଃ ପିନ୍ ୮୭୭ ମସିହା ଓଡ଼ିଶାର ଜତିହାମରେ ଏକ ପ୍ରଧାନ ବର୍ଷ । କେବଳ ଦୂର୍ଭିକ୍ଷା ହେଉଥିଲା ଏରପ ହୋଇଥିଲା ଏମନ୍ତ ନୁହୁଙ୍କ କାରଣ ଯେ ରପ ଉପ୍ରାଦୁକ ଦୂର୍ଭିକ୍ଷା ପଡ଼ିଥିଲା ସେହିରପ ମଧ୍ୟ ଭବ

ଦୁର୍ଭାଗ କିବାରଣର ଏକ ଜଳ ଚନ୍ଦ ଉପାୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଶେଷରେ ଜଳଦେବା କାରଣ କରିଗେମନ କୁମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମନାଳ ଏହିବସ୍ତ ନିର୍ମାଣ ହୋଇ ଜଳଦେବା କାରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା ।

ଉଜ୍ଜଳ ଦେଶସ୍ଥ ପୁରୁତନ କବିମାନଙ୍କର ଚିତ୍ରସ୍ବରଣୀୟ ନାମ ଆମ୍ବମାନଙ୍କର ଅଯୋଗ୍ୟତାରୁ ଏତାବତ୍ତ କାଳ ଦେଶାନ୍ତରରେ ପ୍ରଗ୍ରହ ହେବାର ଦୁସ୍ତର ଥିଲା । ଏବର୍ଷ ତାହା ଖଣ୍ଡନାଶାରେ କେତେକ ଲୋକ ଯହିବାନ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଓ ଯେତେପରି ଶୃଷ୍ଟି ପୂର୍ବରେ କେବଳ ଜଳମୟ ଥିଲା ଓ ତହିଁରୁ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଉଭାବ ହେଲା ସେହିରେ ଉଜ୍ଜଳ ସାହିତ୍ୟର ପୁନଃ ପୃଷ୍ଠା ନିର୍ମିତ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରେମପୁରୁଧାନ୍ଧିର ସଞ୍ଚାର ହୋଇଥିଲା ।” (ଉଜ୍ଜଳ ପାପିକା ଜାୟାୟାମାତ୍ରିହଜ୍ଞା ।)

ଏହିପରି ଏକ ଜାଗାୟ ଦୁର୍ଦଶାଗ୍ରୟ ଜାତ ଧୀରେ ଶତକର ଗୁଲିଛି । ତହିଁରେ ପୁଣି ସେତେବେଳକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଉଠାଇ ଦେଇ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ବଜଳାଭାଷା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରଇ ଶେଷରେ ଓଡ଼ିଶାକୁ ବଜଳାରେ ସାମିଲ କରଇ ନେବାର ଅପରେଷ୍ଟାକୁ ଉଜ୍ଜଳ ପାପିକା ଜନମତ ଜାଗତ କରଇ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲା । ସେ ସବୁର କାହାଣୀ ପାପିକାର ବିଭିନ୍ନ ପୃଷ୍ଠାରେ ଔତ୍ତହାସିକ ଘଟଣା ହୋଇ ରହିଛି । ୧୭୭୭ ମସିହାର ଦୁର୍ଭାଗ ପ୍ରପାତୀତ ଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଜାଗାୟାତା ମୁଣ୍ଡଟେକ ରିହିଛି । ବଜଳା ବିଦ୍ୟାପୁନ୍ଦର ଓ ରସକଣ୍ଠୋଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଭୁଲନାମୂଳକ ବିଶୁର କରିଯାଇ ଓଡ଼ିଶାର ସାହିତ୍ୟ, ଶଳ୍କ ବିଭବ ପ୍ରତି ଜାତିକୁ ସତେଜନ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଯେପରି—

“ବିଦ୍ୟାପୁନ୍ଦର ରଚନାର ଅନେକବର୍ଷ ପୂର୍ବରେ ଧାନକୃଷ୍ଣ ଦାସ ଯେ ରସ କଣ୍ଠୋଳ ନାମକ ପୁନ୍ତ୍ରକ ରଚନା କରନ୍ତି ତାହାର ସହିତ ଭୁଲନା କରି ଦେଖିଲେ ବିଦ୍ୟାପୁନ୍ଦର ଅପକୃଷ୍ଟ ବୋଧ ହୁଏ । କି ରଚନା ରୁଦ୍ରାଯୀୟ କି ସର୍ବବ ବର୍ଣ୍ଣନା କି ଶୈଖ ଓ ଯମକ ରଚନା ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଧାନକୃଷ୍ଣ ଭରତଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ପରକାଷ୍ଟା ଲଭ କରି ଅଛନ୍ତି । ଧାନକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀ ଆହୁର ମଧ୍ୟ ଅନେକ କବି ଅନେକ ବିଷୟରେ ଗ୍ରହ ରଚନା କରିଥିଲା । ମୁଦ୍ରାଯନ୍ତ ଅଭିବରେ ଅନେକ ଗ୍ରହ ଲେପ ହୋଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର କବିକୁଳ କେଶଶ୍ଵର ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ୍ଜି ୫୨ ଖଣ୍ଡ ଗ୍ରହ ରଚନା କରନ୍ତି ମାତ୍ର ରଚନାମାତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ କବି ରଚିତ ୧୦୧୫ ଖଣ୍ଡ ଗ୍ରହରୁ ଅଧିକ ମିଳନାହିଁ ।”

“ଶିଳ୍ପ ବିଦ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚଲୀୟମାନେ ନିଯୁଣ ଥିଲେ । ପୂର୍ବେ ବାଲେଶ୍ୱର କୁଷ ବିଦ୍ୟାତ ଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଟକ ରଜତ କାଞ୍ଚନ ନିର୍ମିତ ଅଳଙ୍କାର ବିଷୟ କେ ନଜାଣେ । ସେ ଯାହାହେଉ ଉଚ୍ଚଲୀୟମାନେ ଯେ ପୁର୍ବେ ଭରତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସବ୍ବବିଷୟରେ ବିଶ୍ୱାତ ଥିଲେ ତାହାର ସନ୍ଦେହାସବ । ହେ ଉଚ୍ଚଲୀୟ ମାନେ ! ଭିତରେ ! ଆପମୋନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷର ଯାଆର୍ଥ ନାମ ରକ୍ଷା ଓ ଆପଣା ଆପଣାର ଲିଙ୍ଗଟ୍ୟ ଅଙ୍ଗଜାପଦାଦ ରୂପ କଳଙ୍କରେଖା ଉନ୍ନୋତନ କରିବାକୁ ତୃପ୍ତର ଦ୍ଵାରା । ଆଉ କେତେକାଳ ଆଳସ୍ୟ ସଲିଲରେ ଜୀବନ ବିସଜ୍ଜନ କରିବ ?”

(ଉଚ୍ଚଲ ଶାପିକା ୧୭୭, ପୃ-୪୭-୪୮)

ସେହିବର୍ଷ ଦୁର୍ଦଶାଗ୍ରହ ଓଡ଼ିଶାରେ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଲୋକଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଉନ୍ନତି ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାଚୀନ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଗୌରବ ପ୍ରକାଶନରେ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଦ୍‌ସ୍ଥିତ କରିଛନ୍ତି । ପରିଣତ ଯାହା ହେଉଥାବା କାହିଁକି ଯେମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ନିଷ୍ଠୟ ପ୍ରଣଂସାର୍ହ । ଯେପରି—

“ବାଲେଶ୍ୱରର ଜଣେ ସମ୍ବାଦ ଦାତା ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ କୁଣ୍ଡ ନି ହୋଇଥିଛି । ଏହି କୁଣ୍ଡାନର ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଏହି ଯେ ଉଚ୍ଚଲ ଭାଷାରେ ଯେତେ ଉଚ୍ଚଷ୍ଟ ପ୍ରାଚୀନଗ୍ରନ୍ଥ ଅଛି ତାହା ସମୁଦ୍ରରେ ନିମଣ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବେ । ଏହି କୁଣ୍ଡାନ ନାମ ଡି. ପି. ଦାସ ଏବଂ କୁଣ୍ଡାନ । ଏହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟନିଷାହ ନିମନ୍ତେ “ଉଚ୍ଚଲ ଭାଷା ବିଧ୍ୟାଯ୍ୱିନୀ” ନାମକ ସମାଜ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଛି ।”

(ଉଚ୍ଚଲ ଶାପିକା ୧୭୭, ପୃ-୫୧)

୧୭୭-୭୭ ମନ୍ତ୍ରିହାରେ କଟକରେ ଝିଂଲିଷ୍ଟୁଲ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଓଡ଼ିଶାରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟଶିଳ୍ପର ଭିତ୍ତି ପଡ଼ିଛି ଓ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶର ସ୍କୁଲ ସମୂହ ନିମିତ୍ତ ‘ଓଡ଼ିଆ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସ୍ତର ମୁଦ୍ରିତ ହେବା କାରଣ ଏକ ମମାଜ ହୋଇଥିଛି ।’ କଲେଜକା ସ୍କୁଲବୁକ ଯୋସାଇଟିର ଆଦର୍ଶରେ ଏହି ସର୍ବ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲ । ତାହାର ନାମ ନେଇ ‘କଟକ ସ୍କୁଲବୁକ କମ୍ପାନୀ’ । ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ଉନ୍ନତି ବିଧାନ (ଶାପିକା ୧୭୭, ପୃ.୧୫) । ସେହିବର୍ଷ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ କଲେଜ ପାଇଁ ଜନମତ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଏବଂ ଶାପିକାରେ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । “ଓଡ଼ିଶାରେ ଗୋଟିଏ କଲେଜ କିମ୍ବା ହାଇସ୍କୁଲ ସଂସାଧନ ବିତ୍ତସ୍ଥରେ ବାଲେଶ୍ୱରର ଖଣ୍ଡ ପରି ଆନ୍ଦୋମାନେ ପାଇ ଅଛୁ । ଯେହେତୁ ଦିନ ବିଷୟରେ ଗବର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସମୂହର ତାରିଖେକୁ ବାଗାଳ ଗବର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟକୁ ପ୍ରଦାନ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି ଓ ତାହାର ବିଶ୍ୱର ହେଉଥିଛି ଏଥରେ ଭରତୀ ହୃଥିକ ଯେ ଶୀଘ୍ର

ଏ ଦେଶରେ ଗୋଟିଏ କଲେଜ ଅଥବା ସ୍କୁଲ ସ୍ନାପନ ହେବ ।” (ଧାର୍ଯ୍ୟକା, ୧୭୭, ପୃଷ୍ଠ ୩୫) ଏହିବର୍ଷ ଉଚ୍ଚଲ ଧାର୍ଯ୍ୟକାର ପୃଷ୍ଠାରେ ସାହିତ୍ୟ ସମାଲୋଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଉକାର ମୋହନ ସେନାପତିଙ୍କର ସଦ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକର ଭାଷା ଉପରେ ଏହି ଆଲୋଚନା କରିଯାଇଛି । ସେନାପତିଙ୍କ ‘ଚରିତାବଳୀ’ ପୁସ୍ତକରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ କେତେକ ବାଲେଶ୍ଵର ରେ ଉପରେ ସମାଲୋଚକ ସମାଲୋଚନା କରି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ବଜାଳା ଭାଷାର ପ୍ରଭାବକୁ ବିଦ୍ୟାକରଣାଳୟରୁ । ସେହିବର୍ଷ ଉଚ୍ଚଲ ଧାର୍ଯ୍ୟକାର ୫୭ ପୃଷ୍ଠାରେ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକର ଭାଷା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପନ୍ଥପ୍ରେରକ ତକ୍ଳାଳୀନ ଓଡ଼ିଶା ଶିଳ୍ପ ବିଭାଗର ବଜୀୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କର ବଜାନ୍ତ ବିଷୟରେ ମନ୍ତ୍ରପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । “ଅପିଚ କେତେକ ବଜାଳା ତେବେଟି ଲନ୍ସପ୍ରେକ୍ଷର ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ଅର୍ଥାକାଂଶାରେ କର୍ମ କରିଛନ୍ତି ଓ ବହୁତ ଟଙ୍କା ପାଇଲେ କର୍ମ ପରିଣ୍ୟାପ କରି ପଳାନ୍ତି ଓ ମନେ ମନେ ଭାବୁଆନ୍ତି ଓ କେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରି ପକାନ୍ତି ଯେ, ଜଙ୍ଗରୁଜମାନେ ସେପରି ଭାରତ ଅଧିକାର କରି ତେଣୁ ଭାଷାଧର୍ମ କଂରୁଳା ଅନ୍ତରେ ଲାଟିନଭାଲ କରି ଲେଖିବାକୁ ଭଲ ଜ୍ଞାନ କରିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅର୍ଥବ୍ୟସ୍ତ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ସନ୍ତାନ୍ତି ଓ ଅପର କେତେକ ପୁସ୍ତକ ତ୍ରୁପ୍ତ ମୁଦ୍ରିତ କରିଥିଲୁଛନ୍ତି; ସେହିପରି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚଲ ଭାଷାକୁ ଏକାବେଳକେ, ନୋହିଲେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ସରକାରୀ କରେଶ୍ଵରୁ ଉଠାଇ ଦେଇ ଦେଶଯାକ ବଜାଳା ଚିଲାଇବେ ଦ୍ଵେରାପ ମାନମ କରିଛନ୍ତି ଓ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଉପର ହାକିମଙ୍କଠାରେ ଜଣାନ୍ତି ଯେ ଓଡ଼ିଆ ଅତି କରଦର୍ଶ ଭାଷା” (୧୭୭, ପୃଷ୍ଠ ୫୭-୫୮) । ଏହିପରି ମନ୍ତ୍ରପ୍ରେରକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟକୁ ବଳିଷ୍ଠକରି ଚଢ଼ି ବାକୁ ରୁହଁଛନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ବ୍ରାହ୍ମିତ ଶାସନ ଆଚମ୍ଭରୁ ବଜାଳା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମାଲୋଚନା ନିର୍ମାତା ସରଳ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଅଭ୍ୟାସିତ କରିଥିଲେ ଓ ଦେଶର ଶିଳ୍ପ ସମ୍ବ୍ରଦ୍ଧ ଘେରେ ସେମାନେ ବଜାଳା ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟକୁ ଲଦି ଦେଉଥିଲେ, ଯାହାର ହିମାଚତ ଅସନ୍ନୋଷ ଦ୍ୱାରା ଭିନ୍ନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ଅଗ୍ରଭାଗକୁ ଏକ ବିଷ୍ଟୋରଣ ସ୍ଵର୍ଗ କଲା । କାନ୍ତିଚନ୍ଦ୍ର ଭକ୍ତାରୁପିଙ୍କର ‘ଓଡ଼ିଆ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ଭାଷା ନୁହେ’ ଓ ‘ରାଜେନ୍ଦ୍ରଲାଲ ମିଷନର ‘ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବିରୋଧ ବଜାଳା’ର ବହୁକାଳ ପୂର୍ବରୁ ଏପ୍ରକାର ଭାଷାଗତ ଆନ୍ଦୋଳନାମୂଳକ ମନୋଭାବ ଦେଶରେ ଜାଗରି ହୋଇ ସାରଥିଲା । ଏହା ଏକ ଶୁଭ ଜାପାୟତାର ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର । ଉନ୍ନତିଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶୈଖ ଭାଗରେ ଜାପାୟ ଓ ସାହିତ୍ୟକ ଜାଗରଣ ବିଶେଷ ଭବରେ ଆଣି ଦେଇଥିଲା ‘ଉଚ୍ଚଲ ଭାଷୋକୀପନୀ ସଭା’ ଓ ଏହି ସଭାରେ ବିଶେଷ ବଜୀୟ ସାହିତ୍ୟକ ଓଡ଼ିଶାର ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଶାନ୍ତି ରଜଳଲ ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟ ତାହାର ଉଦ୍‌ୟାନର ବିଶ୍ଵବରେ ଓଡ଼ିଆ

ଭାଷା, ସାହଚର୍ତ୍ତ୍ଵ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯେଉଁ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଦାର୍ଘ ଭାଷଣ ଦେଇଥିଲେ ତାହା ଧାରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି (୧୭୭, ପୃଷ୍ଠା ୩) । ଏହି ସହର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସ୍ତାବ ମଧ୍ୟରେ ସରକାରୀ ମହିଳାମାରେ ଦେଖିବୁଛି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବିଶୁଦ୍ଧାକଣଙ୍କ ଓ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାଚୀନ ସାହଚର୍ତ୍ତ୍ଵକ ଗ୍ରହର ପ୍ରକାଶନ ଥିଲା ପ୍ରଧାନ । ପରେତ୍ରୀ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ‘ସରକାରୀ ମହିଳାମାରୁ ପାରସ୍ୟ ଭାଷା ଉତ୍ତେଷ’ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୁହାୟାଇଛି ଯେ ପାରସ୍ୟ ଭାଷା କୋଟି କରେଶରୁ ଉଠାଇ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା କୋଟି କରେଶରେ ପ୍ରଚଳନ କରଇବା ଏକ ଉତ୍ସମ ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଲେହେଁ ୧୭୭ ବେଳକୁ ମଧ୍ୟ ‘ସରକାରୀ ମହିଳାପ୍ରସ୍ତାବ ଖାନା ଓଗେର ଶିରପ୍ରାମାନଙ୍କରେ ଫେରଯାଉ କାଗଜାତ୍ମରେ ପାରସ୍ୟ ଭାଷା ଭୂର ଭୂର ଲିଖନ ପଠନ ହେଉଥିବା’ । ତେଣୁ ସମ୍ମଲେ ପାରସ୍ୟ ଭାଷାର ବିଲେପନକରି କେବଳ ମିଶ୍ରିତ ଭାଷା ପ୍ରତି ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ପାଇବା ଠିକ୍ ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଲୋଚନା କରେଶରୁ ପୁରୁ ପାରସ୍ୟ ଲିପିର ଲେଖା ଉଠାଇ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅଣିଛନ୍ତି (ଟିକ୍ଲି ଧାରିକା, ପୃ ୧୦୧, ୧୭୭) ।’ ଏପରି ଭାଷା ସାହଚର୍ତ୍ତ୍ଵ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଭିଭାବମାନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓଡ଼ିଆ ଗ୍ରହ ସୁରୀ ପ୍ରଶନ୍ଧନ, ବିଶୁଦ୍ଧଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରବେଶିକା ପରୀକ୍ଷା ଓ ଆନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରଦେଶର ସ୍ଥଳ ପାଇଁ ଉପମୂଳ୍କ ଓଡ଼ିଆ ପାଠ୍ୟସୂଚିକ ରଚନା ନିର୍ମିତ ପ୍ରସ୍ତାବମାନ ଏହି ସଭା ‘ବିଜ୍ଞାଳ ବିଦ୍ୱାନ୍ମେଷ୍ଟିକା’କୁ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ଓ ଏପରି ଏକ ଜାପାନୀ ଜାଗରଣର ସ୍ଥଳନା ମାତ୍ର । ଏହି ଜାପାନୀ ସାହଚର୍ତ୍ତ୍ଵ ସଭାର ବିଶ୍ଵାସ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ମହ ଥିଲେ କର୍ମଯୋଗୀ ଗୌଷଣଙ୍କର, ରଜନୀଲି ବନ୍ଦେପାଧ୍ୟୟ, ଜଗନ୍ନାଥନ ରାସ୍ତା, ଆଶ୍ରମାନ୍ଦିନୀ ଉତ୍ସବାନନ୍ଦ, କପିଲେଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣ, ଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର ଓ ପ୍ରଭାକର ବିଦ୍ୟାରହୁ ପ୍ରଭୃତି ।

ଏହି ସମୟରେ ଟିକ୍ଲି ଧାରିକାରେ ଯେଉଁ ସବୁ କବିତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଅଧ୍ୟକ୍ଷାଂଶ କବିତାରେ ଗୁଡ଼ିଳ ଅଭିଭାବ, ଅନାଟନ ଓ ସେସବୁରେ ନଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ବରଳ ଚିତ୍ର ପ୍ରତିଫଳର ହୋଇଛି । ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରକାଶନ ଉପରେ କବିତା ଲେଖା-ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚିରେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଜୀବନ୍ମୁଦ୍ରିତି ଚିତ୍ରିତ । ଯେପରି—

‘ମାଣ୍ଡିଆ ଗୁଡ଼ିଳ ହେଲ ଏକ ମୂଳ ନକହ ଆଉ ସଂସାର
ବଢ଼ିଲେକ ଘୋଡ଼ା ହୋଇଲାତ ମଡ଼ା ନ ପାଇ କୋଳଥ ଫଳ ସେ । ପୁଣି ।
ସାଗ ସଜନା ହେଲ ଓଜନ । ଭାତ ନାହିଁ କେ ଲେବେ ଦିଦିଣ ।
କେତେ କହିବା ତା ସୁଣ ସୁଣ ସେ ।’

ସରକାରୀ ଯନ୍ତ୍ରା ଗୁଡ଼ିଳ ଗୋଦାମକୁ ହଜାର ହଜାର କାଜାଳ ଧାଡ଼ିବାନ୍ତି ପୁଲିଲେ । ଠିକ୍ ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେହି ନାଟକର ପୁନରବୃତ୍ତି ହୋଇଛି ଶତ୍ରୁ କଷ୍ଟୋଳି

୭

ବୁଦ୍ଧିଲ ପାଇଁ ଜନତାର ଭିଡ଼ । ଲେକଙ୍କର ଏବେ ଭିଡ଼ ଯେ ସାହେବ ଓ ସରକାଙ୍ଗ କର୍ମଚାରୀଙ୍କାନେ ବହୁ ଅନ୍ତିମ କାଣ୍ଡାଳଙ୍କୁ ବାଡ଼େଇ ବାଡ଼େଇ ମଧ୍ୟ ମାରି ପକାଇଛନ୍ତି । ଏଥିର ତଥା ସମ୍ମି ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଛି—

‘କେହି ଅକୟାତେ ପଢ଼ିଗଲେ ହାତେ ପାଏ ନିଷ୍ଠକ ପାହାର
ଜଳଇ ଜଠର ମାଡ଼କୁ କି ଉର ପୁଣି କରଇ ଆହାର ସେ ମନା ।
ଯେତେ କହ ନାହିଁ କରେ ଦେନା । କଲେ ସାହେବଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ବଣା ।
ଫଉଜଦାଖାଙ୍କୁ ହିଥନ୍ତି ଟଣା ।

‘ପିଟନ୍ତି କର୍କୁ ଟି ନାହିଁତ ଆକଟ ପାନ୍ତି ଯାକୁ ଯେଉଁଠାରେ
କିଛି ହେଲେ ଭଣା ନାହିଁ ବୁଝାମଣା ଦିଅନ୍ତି ଆଗେ ପାହାର ସେ ଭଲା ।
ହେଲା ଫଉଜଦାଖା ମାମଲା । ସାହେବଙ୍କ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ହେଲା ।

ବଜି କରନ୍ତି ହୋଇ ମୁଦାଲ ।’ (୧୭୭, ପୃ ୩୮)

ଏହିପରି ବହୁ କବିତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି, ଯେଉଁଥରେ ରହିଛି ନଅଙ୍କର ହୃଦୟବିଦ୍ୟାରକ କରୁଣ ଚିତ୍ତ । ପୁଣି ୧୭୭ ପରେ ୧୭୭ରେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ତରବାନଙ୍କର କରୁଣାର ଧାର ଅଜାତି ହୋଇପଡ଼ିଛି ଏବଂ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭରେ ବର୍ଷାକୁ ସ୍ଥାଗତକରି ବହୁ କବିତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଚୀନ କାବ୍ୟ ସ୍ମରଣେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଉନିବିଂଶ ଶତାବୀର ସଥାର୍ଥ ସାହୁତ୍ୟ ଜାଗରଣ ଦେଖାଦେଇଛି ଉତ୍କଳବ୍ୟକ୍ତିକାର ପୃଷ୍ଠାରେ । ଏହି ପଦିକା ସଥାର୍ଥରେ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହୁତ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ସାହୁତ୍ୟ ଓ ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ପଦିକା ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି ଓ ଜାହା କବିତା, ପ୍ରହେଲିକା, ସାହୁତ୍ୟ ଓ ଭାଷା ମମାଲୋଚନାର ପଥ ସୁପ୍ରଗତି କରିଛି ।

ବଟକପିଣ୍ଡ କୁମାନର

ପ୍ରଥମ ବର୍ଷିକ ରିପେର୍

ଅଧିକ

ଦଶମାପଢ଼

ଲେଖକ କୁମାନ ଆରମ୍ଭ ଚତୁରା ଗରିଷ୍ଠତାର ସନ୍ଦର୍ଭ
ମଞ୍ଜୁ

ଶକ୍ତିଶା ଅନ୍ତେଶ୍ଵରାଳୀ

ପ୍ରାଚ୍ୟୁଷ ରାଜୀବନଦୀର ପ୍ରେମରେ ଦୂର
ଅଧି ମାରନ୍ତି ହାତେ ପରାମର୍ଶ ପ୍ରେସ୍ରତ୍ତମ

ବଟକ ପିଣ୍ଡ କୁମାନ ପାତାର ପ୍ରେମର ପୁଣିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ବର୍ଷିକ ରିପେର୍

ଗୌରୀଶଙ୍କର—କଟକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀ ଓ ଉତ୍କଳଦୀପିକା

ଉନ୍ନିତି ଶତାବ୍ଦୀରେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଓ ଉତ୍କଳଦୀପିକାର ସଂପାଦକ ଭାବରେ କର୍ମ୍ୟୋଗୀ ଗୌରୀଶଙ୍କର ଓଡ଼ିଶାରେ ସୁପରଚିତ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିର ସେ ଅଳେ ସେ ସମୟ ଓଡ଼ିଶାର ବିଜିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟକ ଓ ସମାଜ ସଂସାରକ । କର୍ମ୍ୟୋଗୀ ଗୌରୀଶଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ତିଶୀଳ ଜୀବିତ ଆପାତ, ଶୁଣୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନ) କଟକ ଜିଲ୍ଲା ଦାସିତ୍ତ ପଡ଼ାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷାର ଆଲୋକ ମୋଟେ ପାଇ ନଥାଏ କହିଲେ ତଳେ—ଗୀରୁଟଶାଳୀ ଓ ଉତ୍ତପାତ୍ରୀ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଗୀରୁଟଶାଳୀ ଗହନିର ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ । ମୁସଳମାନ ଅମଲର ମନ୍ତ୍ରବ କେଉଁଠି ବା ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ରହିଥିଲ । ସେଠାରେ କେହି କେହି ଉତ୍ୱ ଓ ପାରସ୍ମୀ ଶିଖି କରେଇ ସିରଫ୍ଟ୍‌ଵ୍ୟାକ ମାନଙ୍କରେ ଅମଲ ମୋହରିର କାମ କରୁଥିଲେ । ଉତ୍କଳୀନ ଓଡ଼ିଶାର କୋଟି କରେଇରେ ଉତ୍ସୁକ ଓଡ଼ିଆ ଓ ପାରସ୍ମୀ ଭାଷା କ୍ୟାନହୁତ ହେଉଥିଲ ଓ କିମେ କିମେ ହେଉଥିଲ ଜଂଗଜ ଭାଷାର ଅନୁପ୍ରବେଶ । ଗୌରୀଶଙ୍କର ଉତ୍ସୁକ ଗୀରୁଟଶାଳୀ ଓ ମନ୍ତ୍ରବରେ ଶିକ୍ଷାପାଇ କଟକ ନାଇସ୍‌କୁଳରେ ଆଠ ବର୍ଷ କାଳ ପଢ଼ିଥିଲେ ଓ ୧୯୫୭ ମସିହାରେ ରତ୍ନ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ହୃଦୟ ଯାଇଥିଲେ । ହୃଦୟ କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲିବେଳେ କେତେକ ଅସୁନ୍ଦର ଦିନ ସେ ୧୯୫୮ ମସିହାରେ ନିଜର ଜନ୍ମଭୂମି ଓଡ଼ିଶାକୁ ଫେରିଥିଲେ । ଶିକ୍ଷାଲଭ ପରେ ଗୌରୀଶଙ୍କର ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ସ୍କୁଲରେ କିଛି କାଳ ଶିକ୍ଷକଭାବ କରିଥିଲେ ଓ ୧୯୫୯ରେ ସେ କଟକ ଆସି କମିଶନର ଅପ୍ରଦରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ନିର୍ମିତ ପାଇଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଦିନଭାର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଲେ । ସେଠାରେ ସେ ୧୦୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ରାଜକାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅବସର ନେଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭରୁ ସେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ‘ଉତ୍କଳ ଦୀପିକା’ ଓ “କଟକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀ” ସହିତ ଘନଷ୍ଟ ଭାବରେ ହପନ୍ତି ରହି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ଯାହିତ୍ୟ ଓ ଓଡ଼ିଆ ଜାତିକୁ ଯେଉଁ କାନ ଦେଇଯାଇ—ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେ ଯେ ତିର ଅମର ରହିବେ କହିବା ବାହାଲ ।

କଟକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀ

“କଟକ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍” କଟକ ସହରର ଦରିଘା ବଜାରରେ ୧୯୫୪ ମସିହାରେ ପ୍ଲାଟିନ୍ ହୋଇଥିଲ ଏବଂ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହାର କେତେକ

ବଶିଷ୍ଠ ଅଂଶୀଦାର ରହିଥିଲେ,—ବାବୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ବସୁଗୌଧୁରୀ, ଜମିଦାର, କାଳିବଜାର, ଖୋସଲଗୁଡ଼ ମାରଣ୍ଡାଡ଼ି, ମଧୁସୁଦସ ଦାଶ, ଓକଳ, କଟକ ଚଣ୍ଡୀ, ଓକଳ ମାୟାଧର ଦାସ, ବହାରାଲାଲ ପଣ୍ଡି ତ, ଗୌରାଣଙ୍କର ରାୟ, ଗୋପୀମୋହନ ସେନ, ସିରହାଦାର ନନ୍ଦଲାଲ ମିଶ୍ର, ମହାଜନ, ସୁତାହାଟ ଜମିଦାର ବାବୁ ପଢୁଲଭ ଦାଶ ଓ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ଘୋଷ ।

ପ୍ରଥମେ ପଥର ଛୁପା ଅକ୍ଷରରେ ଉଚ୍ଚଳ ଧାରିବା ଓ ଭାବାର ପ୍ରଥମ ବାର୍ଷିକ ରିପୋର୍ଟ ଛୁପାଯାଇଥିଲ । ଏହି କମ୍ପାନୀର ସେଫେଟାରୀ ରୂପେ ଗୌରାଣଙ୍କର ଆଜୀବନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହି ରେଜିସ୍ଟ୍ରେସ୍ଟ୍ ଭୁବନ କମ୍ପାନୀର ଭାଇରେକୁରମାନେ ହେଲେ—ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡି ହରେକୃଷ୍ଣ ଦାସ

- „ ଜଗମୋହନ ରାୟ
- „ ବିଚିତ୍ରା ନନ୍ଦ ଦାସ
- „ ଧନନାଥ ସରକାର
- „ ସୁଦର୍ଶନ ଦାସ
- ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡି ରାୟନାଥ ଦାସ
- ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ବସୁଗୌଧୁରୀ
- ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡି ରାଧାଶ୍ୟାମ ନରେନ୍ଦ୍ର
- „ ଗୌରାଣାମ ଜେନା
- „ ଗୋଲକ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷ
- „ ବନମାଳୀ ସଂହ
- „ ଗୌରାଣଙ୍କର ରାୟ

ଏହି କମ୍ପାନୀର ଖାତାଙ୍କ ଥିଲେ ବାବୁ ଜଗମୋହନ ଦଉ ଓ ଅଭିନ୍ଦିନ ଥିଲେ ଶ୍ରୀପୁଣ୍ଡି ଜଗବନ୍ଦୁ ଘୋଷ ଓ ଲଳ ଜଗମୋହନ ଲଳ । ସେତେବେଳେ ଗ୍ରହିବାପାଇଁ ଅକ୍ଷର ମିଳୁନଥିଲ ଓ ଆମର ଆଦିନେତା ବିଚିତ୍ରା ନନ୍ଦ ଦାସ ସୁଖରେ ଏକ ଗ୍ରେଟିଆ ପଥର ଛୁପାକଳ ଦେଖି ତାକୁ ଟ ୧୦୦.୦୦ ଦାମରେ କଣି ଆଣିଲେ ଓ ଏହି କଳିରେ କାମ ଆରମ୍ଭ ହେଲ ୧୭୫ ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସ ତାରିଖରେ—କିନ୍ତୁ ପରେ ନାନା ଉଦ୍ୟମରେ ସାଧାବନ ଛୁପା ଅକ୍ଷର ଆସିଲ ଏବଂ ଉତ୍ତରେ ପଥର ଛୁପା ଅକ୍ଷର ଓ ସାଧାବନ ଶିଶୀର ଓଡ଼ିଆ ଅକ୍ଷର ଛୁପାକାମ ଆରମ୍ଭ ହେଲ । କମ୍ପାନୀର ୧୭୬ ମସିହା ବାର୍ଷିକ ବିବରଣୀରେ ଯାହା ଲାପିବକ ହୋଇଛି, ତାହା ଲକ୍ଷ୍ମୀ କରିବାର କଥା—“ମାତ୍ର କଟକର ଯହାଳୟରେ ସ୍ଥାପନ ପକ୍ଷରେ ଦୁଇ ଲଭର ଆଶାରେ କେହି ଯହୁ କରିନାହାଁନି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡ଼ିଶାର ଦୁର୍ଗତିନାଶନ ଓ

ଦିନର ସାଧନ ହେବ ବୋଲି ବିଶ୍ଵର ବ୍ୟୟ ଓ କ୍ଲୋଶ ସୀକାର ପୂର୍ବକ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ହେଉଥିବା ବୋଧ ହୁଅଇ ଉଶ୍ରର କରୁଣା ପ୍ରକାଶ ପୂର୍ବକ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟର ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କଲେ । X X X ଉଥାପି ଏବେର୍ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଉଚ୍ଛଳ ଉଚ୍ଛଳ ଭାଗାର ଏକ ପୁରୁତନ ଗ୍ରଙ୍ଗ ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ଓ ପ୍ରବୁର ହେଲା ଓ ଉଚ୍ଛଳ ଦେଶର ଗ୍ରୁପା ପର୍ଦ୍ଦିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବିନ୍ଦିହେବାରୁ ସାଧାରଣେର ବିଶେଷ ଉପକାର ହେଲା । ଏବର କେତେଣ୍ଟ ଆଜନ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଛଳରେ ଅନୁବାଦ ହୋଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା ଓ ଯେବେ ଉଚ୍ଛଳ ଅକ୍ଷର ପୂର୍ବରୁ ଅସିଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆହୁରି ଅନେକ କର୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତା ।” (ସ୍ତ୍ରୀ, ୩୮)

“୧୭୭ ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ ବାବୁ କାଲୀପଦ ବନ୍ଦୋ-
ପାଖୀୟଙ୍କର ଯତ୍ନ ଓ ପଣ୍ଡିତ ଉଶ୍ରରତନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାସାମରଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହରୁ ଏତେବେଳେ
ଆଗେ ଉଚ୍ଛଳାଗର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସେଥିରେ କାମ ଚଳାଇଲୁ ।” (ସ୍ତ୍ରୀ, ୫)
କମ୍ପାନୀରୁ ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ଅକ୍ଷର ବଙ୍ଗ ଦେଶର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ କାଶ୍ଚଗରମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ
କରିଥିଲେ । ୧୭୭ ମସିହାରେ ବୋର୍ଡ ଅଫ୍ ଡାଇରେକ୍ଟ୍ରାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲେ ଯେ
ବୌଦ୍ଧ ବଜାରରେ କମ୍ପାନୀ ଗ୍ରୁପାଖାନା ପାଇଁ ଜାଗା ନିଆଯାଇ କୋଠା ତୋଳା
ହେବ । ଓଡ଼ିଆ ପୁସ୍ତକାଦି ପ୍ରକାଶକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୁହାୟାଇଥିଲୁ ଯେ, “ପୁସ୍ତକାଦି
ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦିଗରେ କମ୍ପାନୀ ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ଉଦ୍ୟମ କରିବେ ନାହିଁ ।
ଉଚ୍ଛଳ ଭାଷ୍ଣୋଡ଼ାପନୀ ସଭାର କାର୍ଯ୍ୟ କିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେଉଥିଲୁ ଦେଖି ପଣ୍ଡାତ୍ ସେଥିରେ
ଉପାୟ ହେବ ।” ବିବରଣୀ ୧୭୭, ସ୍ତ୍ରୀ ୫

• କମ୍ପାନୀ ବିବରଣୀରୁ ପରେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଜଗମେ ହଳ ରାୟଙ୍କର
ବୌଦ୍ଧକଣ୍ଠରେ କମ୍ପାନୀର ପ୍ରଥମ ଗ୍ରୁପାକାମ ଚଲୁଥିଲା ଓ ୧୭୯ ମସିହାରେ
କମ୍ପାନୀ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ନୃତ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସରି ସେହିବର୍ଷ ଜାନୁଆରୀ ମାସ ତା ୧୮ ରିଶରେ
ନୀଥା ଘରକୁ ମୁଦ୍ରାଯାଇ ଉଠିଥିଲା । ତେତେବେଳେ ଦରପା ବଜାରର ଏହି
କୋଠାଘରକୁ ସେହି ସମୟର କଟକବାସୀ ‘ଅତି ଶୋଭନ୍ତି ଅକ୍ଷାଳିକା’ ବୋଲି
ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିବା ବିଷୟ ଜଣାପଡ଼େ । ୧୭୯ ମସିହାରେ ଆହୁରି ଏକ ନୀଥା
ଘରଣା ହେଉଥିଲା ଯେ କଟକ ସୋପାଇଟିକର ଉଦ୍ୟମରେ ‘ଉଚ୍ଛଳହିତେଣୀ’
ନାମକ ଖଣ୍ଡି ଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରଙ୍ଗଜା ଓ ଉଚ୍ଛଳ ଅକ୍ଷରରେ ମୁଦ୍ରିତ ହେଲା । ସେହି
ବର୍ଷ ଓଡ଼ିଆରେ ଖଣ୍ଡି ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ଓ ଖଣ୍ଡି ସାଧାରଣ ପାଠୋପଯୋଗୀ ପୁସ୍ତକ
ପ୍ରକାଶପାଇଥିଲା । ସେପରୁ ହେଉଥିଲା—ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ :—

ବ୍ରାହ୍ମ—୫୦୦ ଟଙ୍କା

ଭାରତବର୍ଷର ଲତାପ ପ୍ରଥମ ଭାଗ—୧୦୦୦ ଟଙ୍କା

ଶିଶୁଧାରା—୧୦୦୦ ଟଙ୍କା

ଓ ସାଧାରଣ ଯୁଦ୍ଧକ :—

ପଞ୍ଜିକା ସନ ୧୮୭୫-୭୦—୫୦୦

ମହାଭାରତ ଆଦିପଦ କୃଷ୍ଣସିଂହକୁତ—୧୦୦୦

କରିମା ନାମକ ପାରସ୍ୟ ଗନ୍ଧର ଅନୁବାଦ—୫୦୦

ଦୁର୍ଭଗ ଚରିତ —୫୦୦

ବିଜ୍ଞାନ ରାମାୟଣ —୮୦୦

ଏହିପରି ଅନେକ କୌତୁଳ୍ୟପ୍ରଦ ଶବର ସେ ସମୟର ଉକ୍ଳଳ ଧ୍ୟାନିକାର ପୃଷ୍ଠାରେ
କେତେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ତାହା କହୁହେବ ନାହିଁ । ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଶାର
ଶିକ୍ଷା, ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତର ପ୍ରସାର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଉକ୍ଳଳ ଧ୍ୟାନିକା ହେଉଥିବୁ ପ୍ରଥମ
ମୂଳତୁଆ ।

ପ୍ରିଣ୍ଟିକଣାମ ସ୍ଥାପନରେ ଗୌପଣ୍ଡିତଙ୍କ ବ୍ୟାପାର ଅନ୍ୟ ଲଣେ ସ୍ଵଦେଶ-
ହତେଷୀ ଓଡ଼ିଶାର ବର ପୁଣ୍ଡ ହେଉଥିବାକୁ କଣ୍ଠାକଣ୍ଠିଆର ବିଚିନ୍ତାନନ୍ଦ ଦାସ ।
ସେ ସରକାରୀ ସିରହାଦାର କାମରେ ନିମନ୍ତ୍ରି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାଙ୍କର ସ୍ଵଦେଶନସ୍ତଳରୀ
ତାଙ୍କୁ ଆଜି ଅମର କରିବଣ୍ଟିଛୁ ଉନଚିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ଓଡ଼ିଶାର ଆଧିନେତା ଭାବରେ ।
ବିଚିନ୍ତାନନ୍ଦ ଦାସ ସେ ତବେଳର ଅନ୍ୟତମ ଉତ୍ସାହ ଯୁବକ । ଗୌପଣ୍ଡିତଙ୍କର
ବୟସ ଓ ଜଗମୋହନ ରୟକୁଙ୍କର ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦରେ ଆସି କଟକରେ କପର ଏକ ଶ୍ରୀପାଣାନା
ସ୍ଥାପିତ ହେବ, ସେଥିଲାଗି ସେ ଥିଲେ ଅଜ୍ୟନ୍ତ୍ର ଆଗ୍ରହ । ବିଚିନ୍ତାନନ୍ଦ ଏକ ଓଡ଼ିଆ
ପ୍ରେସ ସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ସେତେବେଳକାର ଓଡ଼ିଶାର ଗଡ଼ିଜାତ ରାଜାମାନଙ୍କୁ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତଥିଲେ ଅର୍ଥର ସାହାଯ୍ୟ କିମିତି ଏବଂ ବଢ଼ିରାଜଙ୍କ ବ୍ୟାପାର ତେଜାନାଳର
ରାଜା ଭଗୀରଥ ମହାନ୍ତି ବାହାଦୁର ଏହି ପ୍ରେସ ସ୍ଥାପନାରେ ବିଶେଷ ଆଗର୍ହ ପ୍ରକାଶ
କରି ବହୁ ଅର୍ଥ ଦାନକରିଥିଲେ । ‘ଉକ୍ଳଳଧ୍ୟାନ’ ପ୍ରକାଶନ ସମୟକୁ ସେତେ-
ବେଳକୁ ଓଡ଼ିଶାର କମିଶନର ହୋଇଥାଏଲେ ରେଭେନ୍ସ୍ସା ସାହେବ ।
ଶ୍ରୀପାଣାନା କମିତି ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହରେ ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ରାଜା,
ଜମିଦାର, ମହାଜନ ଯଥା—ଭାଲିରେ, ବଡ଼ମ୍ବା, ନୟାଗଡ଼, ଆଠଗଡ଼,
କରସିଂହପୁର ରାଜାମାନେ ଓ କେନ୍ଦ୍ରାପଦାର କୋଠଦେଶ ଓ ଭିଜାର ପୁରର

କରୁଥେ ଚାହୁଁ ଓ ସେହି କାଣ୍ଡିଆମଙ୍କେ ପହଞ୍ଚା ଏ ନନ୍ଦରେ ଆଖି ବେଳରେ ଯମ୍ଭୁ ଜାତିରୁ
ଛାତ୍ରକୁ ସେତୁ କଲେ କାର୍ଣ୍ଣିର ମୁଠା ଦେବ । ଏ ନନ୍ଦରେ ପକାବାବଳ ଦେବେତ କାନ୍ଦିବେ
କାର କନ୍ଦୁରୁଷିତ ଗାନ୍ଧାରୀ ଅପର ତାଟି କରିବେ । ୧୩ ।

କନ୍ଦୁକ ନନ୍ଦରେ କବାହ କରୁଥା ଦେବେତ କାନ୍ଦିବ ପାଇବା

- ବାରୁ ଉତ୍ତିଶ୍ଵରୁ ବୟ କୌଣସି କନ୍ଦୁକ କାରବଜାର
- ବୋଲିବରେ ମାରଦିତ କଣ୍ଟାରିତିର
- ମଧୁଦିତ ବାର ଉତ୍ତିଶ୍ଵରୁ କନ୍ଦୁକରୁ
- ମାୟଧର ବାର ଉତ୍ତିଶ୍ଵରୁ
- କନ୍ଦୁକର କନ୍ଦୁକ କନ୍ଦୁକ ସୂରତିକୋତି
- ଗୋକୁଳର ବୟ ବନ୍ଧବ ପ୍ରେକ୍ଷିତୀରୁ କଣ୍ଟାର
- ମେହିମେହିନ ସେବ ଦେବମୁଖାର କନ୍ଦୁକରୁ
- କନ୍ଦୁକ କୈ ମହିତକ କରିବାବଜାର
- କରୁ ପଢ଼ିବାର ବାର କନ୍ଦୁକ ସୂରତାଟି
- କରସୁରମ୍ଭାବ ସେବ କନ୍ଦୁକର କରିବେ

ବନ୍ଦମବ

କାନ୍ଦିବାବଜାର କାର ।

କାନ୍ଦିବାବଜାର

ଜମିଦାର । ରେଭେନ୍‌ସା ସାହେବ ମଧ୍ୟ ଏହି ନୂତନ ପ୍ରେସକୁ ଉଷାତିଥିତ କରିଥିଲେ । କମ୍ପାନୀ ପ୍ରଥମେ ଟ ୩୫୦୦-୦୦ ମୂଲିଧନରେ ଗଢ଼ିଇଠିଲା । ଏହି ନୂତନ କମ୍ପାନୀ କାର୍ପିର ପ୍ରଧାନ ପରିଚ୍ୟଳକ ଥିଲେ କର୍ମଯୋଗୀ ଗୌଣଙ୍କର ରାସ୍ତା । ପ୍ରେସର ପ୍ରଧାନ ଲିପିକାର ଭାବରେ ସେତେବେଳେ କଟକର ସ୍ଥନମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାଗୀରଥ ସାଠିସ୍ତା ପ୍ରେସରେ ବିଶିଷ୍ଟ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ସେତେବେଳେ ଅନ୍ତାରିମୁଲକ ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରଥମ ଛୁପାଖାନା ଥିଲା ପାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ମିଶନ୍ ପ୍ରେସ ଓ ତାହା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଧର୍ମ ପ୍ରବୃତ୍ତର ବିଶିଷ୍ଟ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ସେମାନେ ବା କାହିଁକି ଓଡ଼ିଆ ଶିଷ୍ଟା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତର ଉନ୍ନତି ନିମିତ୍ତ ଉଦ୍‌ଦେଶ କରିବେ ? ତେଣୁ ‘ଉତ୍କଳ ଧାର୍ମିକା’ ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଆଣିଲା ପ୍ରଥମ ଜାଗର୍ତ୍ତା ଜାଗରଣ—ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂଖେପର ଓଡ଼ିଆ ଜାତକୁ ସାରତ ଦରବାରରେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କରି ପ୍ରତିପାଦନ କଲା । ମନେହୁଏ ଉତ୍କଳ ଧାର୍ମିକା ସେତେବେଳେ ଆସୁପ୍ରକାଶ କରିଥିଲୁଣ୍ଟାରେ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ଯେ କି ଦୂର୍ଦଶାର ସମ୍ମାନୀୟ ହୋଇନଥାନ୍ତା ତାହା କହିଦେବ ନାହିଁ । ଗୌଣଙ୍କର ଟ ୮୮ ମସିହାରେ ସରକାରୀ ବୁକିରୀରୁ ଅବସର ନେଇ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀର କୋଠାରେ ବସିବାସକରି ହେବ କମ୍ପାନୀର ସମସ୍ତ କାର୍ପି ଦକ୍ଷତାର ସହ ଭୁଲଇ ଥିଲେ । ସେ ୧୯୧୫ ମସିହାରେ ଛୁପାଖାନା ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ୟାଗ କଲାବେଳକୁ ସେ କମ୍ପାନୀର ଅଞ୍ଚଳୀଦାରମାନଙ୍କୁ ଟ ୫୫୦୦୦-୦୦ ଲାଭ ଓ କମ୍ପାନୀର ଟ ୭୦୦୦୦-୦୦ର ସମ୍ଭାବିତ ରଜିଯାଇଥିଲେ ।

ଆଜି ଓଡ଼ିଶାରେ ସେ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ କମ୍ପାନୀ ନାହିଁ କି ଆଦିନେତା ବିଚିନ୍ତା ନାହିଁ ଓ ଗୌଣଙ୍କା ନାହିଁନି । ଦରପା ବଜାରର ସେ ଘର ମଧ୍ୟ ଆଜି ନୂତନ ବୁପରେଖ ନେଇଛି—କିନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ଫେବ ଯେ ଆଜିର ଓଡ଼ିଶାରେ ଯେଉଁ ଶତ ଶତ ପ୍ରେସ ଓ ହଜାର ହଜାର ବିଭିନ୍ନ ଓଡ଼ିଆ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାବୁ ତାହାର ପଢ଼ରେ ରହିଥାଏ ଚିତ୍ରା ନନ୍ଦ, ଗୌଣଙ୍କର ଓ ମଧୁସୁଦନ ଦାସଙ୍କ ପରି ସୁଦେଶପ୍ରାଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଓଡ଼ିଆ ଦେଶ, ଓଡ଼ିଆ ଜାତ, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଓଡ଼ିଆ ପନ୍ଥପଦିକା ପାଇଁ ନିଷ୍ପାପର ସେବା ଓ ସାଧନା । ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ‘ଉତ୍କଳ ଧାର୍ମିକା’ ଓଡ଼ିଆରେ ଏକମାତ୍ର ଗ୍ରହ କିପରି ସରସାଧାରଣଙ୍କର ଗୋଚରକୁ ଆସିବ; ସେଥିପାଇଁ ଏହି ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ ଛୁପାଇବା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରେଣ୍ଟେ ପବିସର୍ବତ୍ର ଅନୁରୋଧ କଲା । ସେ ମୋର ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକରିବାରୁ ମୁଁ ଜାହିଁ ଅଣେକ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଅଛି ।

୧୨

ପରିଶେଷରେ ‘ଉତ୍କଳ ଦସିକା’ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଭିନ୍ନ ଅଭିଲେଖଗୁଡ଼ିକର ଫଟୋଚିନ୍
ଦେବାପାଇଁ ଓଡ଼ିଆ ରଜ୍ୟଅଭିଲେଖାଗାର କର୍ତ୍ତ୍ତୁ ପକ୍ଷ ମୋତେ ଅନୁମତି ଦେଇଥିବାରୁ
ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଜ୍ଞପନ କରୁଥିଲୁ ।

ଜଂଶୀଧର ମହାନ୍ତି

ତା-୭-୧୨-୧୯୩୮
ପ୍ରଫେସର, ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
ଭୁବନେଶ୍ୱର ।

— X —

ଉତ୍କଳ ଦୀପିକା

ସାହୁର ସଂବାଦପତ୍ର

୧୯୮ ଜନେବାର ତା ୧୯ ରିଜ୍ନ ମାତ୍ରେ ଅଗସ୍ତ୍ ସନ ୧୮୭ ମସିହା ।
୧ ମୁ । ଦି ୨୯ ନ ଶ୍ରାବଣ ସନ ୧୯୭୩ ଶାଲ ହିଙ୍ଗସ୍ଥ ସଂଖ୍ୟା

ଦୁର୍ଭିଷ ଓ କଲିକତାର ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଚରଣ

ଅକାଳ ଚିନ୍ତାରେ ଲୋକଙ୍କ ମନ ଏପରି ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛୁ ଯେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ କାହାର ଉତ୍ସାହ କି ମନ ହେଉନାହିଁ । କି ଧନୀ କି ଡରିବୁ ଯାହାକୁ ଦେଖ ଏକା ଗୁଡ଼ିଲର କଥା ସମୟକେ ମୁଖରୁ ଶୁଣାଯାଉଥିବୁ । ଗୁଡ଼ିଲ ଦୃଷ୍ଟିପାଇଁ ହେଉଥିବୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାକ ଲୋକ ସବଂଶରେ ନାଶ ହେଲେ ବିଷ୍ଟର ପ୍ରାଣୀ ସମନ ଭବନ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଓ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ଦୁସ୍ତର କାଳ ନିଃାହ କଲେ ସତ୍ୟ ମାତ୍ର ଶୀଘ୍ର ଏ ଉପଦ୍ରବର ଶାନ୍ତି ନ ହେଲେ ନିରୂପାୟ ହେବ ।

(ଏ ଦରଣ କାଳରେ ଦୁଃଖୀଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଯେ ଉପାୟମାନ ହୋଇଥିବୁ ତାହା ପ୍ରବଣରେ ଅତିଶ୍ୟ ପ୍ରିତି ଜନକ ବୋଧହୃଦୟ କିନ୍ତୁ ସେଥର ଫଳ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଉତ୍ତମ ହେବାର ଦର୍ଶନ ହେଉ ନାହିଁ ।)

ଏ କଟକ ନଗରରେ ସରକାରୀ ଦୂଇ ଅନ୍ଦରୁଟି ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିବୁ, ଏବେ ସରକାରୀ ଛଡ଼ା ଦୂଇ କି ତିନି ଛନ୍ଦ ଅଛୁ ଏବେ ଲୋକମାନେ ଯାହାର ଯେପରି ଜମତା ଦ୍ଵାରା ଦୁଃଖୀଲୋକଙ୍କ ଅନ୍ତର ବିଭିନ୍ନ କରିଅଛନ୍ତି ତଥାପି ତତ୍ତ୍ଵ-ଲୋକଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ର ଦୂର ହେବାର ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ । ଅନବରତ ଅସ୍ତ୍ରଚରଣିକ୍ଷେତ୍ର ଯୁଧାର୍ତ୍ତିଲୋକମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ହାତ୍ତି ଯେତି ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱାର ବିନାର ବଜାରରେ ଆହାର ଅନ୍ତେଷ୍ଟରେ ବୁଲୁଥିବାର ଦେଖାଯିବାରୁଁ ବୋଧହୃଦୟ ଯେ ସାହାଯ୍ୟ କର୍ମ ଯେ ପ୍ରକାରେ ଚଳିବାର ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ସମ୍ବନ୍ଧରୂପେ ହେଉ ନାହିଁ ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଆପଣାର ଦୁରକ୍ଷଳତା ଦୃଢ଼ରୁମେ ଜଣାଇବା ସକଣେ ଭିଶର ଏ ମୟୀ ରଚନା କରିଅଛନ୍ତି । ଏ ଦୁସ୍ମେମୟ ଯେ କେବଳ ଓଡ଼ିଶାରେ ପଢ଼ିଥିବୁ ଏମନ୍ତ ନୁହେ । ମେଦିନୀପୁର ହିମୁଳ ବାକୁର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲରେ ପୁକା ନ୍ୟନାଧକରେ ଏ ଘଟଣା ହୋଇଥିବୁ ।

ଦେବ ପାଠ୍ୟ ଅଟ ପତ୍ରିକାରୁ ଜୀବ ହେଲୁଁ ଯେ ଏ ସମସ୍ତ ଜିଲ୍ଲାର ବଢ଼ୁ ସଂଖ୍ୟକଲୋକ କଳିକତାକୁ ସାହାଯ୍ୟାଶାରେ ପଲାୟନ କରି ଅଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ଆଲ୍ଲାଦର ବିଷୟ ଯେ କଳିକତାରୁ ଧନାଟ୍ୟ ଓ ଯୋଗୀଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଯଥାସାଧ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରତାନରେ ପରାମ୍ପରା ନାହାନ୍ତି ଧନ ଓ ବିଦ୍ୟାର ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଯ୍ୟାଦା ସେହି ଲୋକମାନେ ଜାଣ୍ଟ୍ରେ । ଏହି ହେତୁରୁ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ଏତାତୃଷ ଦିଉମ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରଇଅଛନ୍ତି, ଏଥରେ କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆହା ଜଣେ ଧନୀ ଯେ ଅନୁପମ ଦାନ କରୁଅଛନ୍ତି ତାହା ଶୁଣିଲେ ଚମତ୍କାର ବୋଧହୁଏ । ପାଠକମାନଙ୍କ ଗୋଚରାର୍ଥେ ଆମ୍ବେ ଏ ସ୍ଥଳରେ କେତେକ ମହୋଦୟଙ୍କ ନାମ କେବୁ ଅଛୁଁ ଯଥା ବାବୁ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକ ପ୍ରତିଦିନ ୭୦୦ ୮୦୦ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନ୍ତି ଭେଜନ କରଇ ଅଛନ୍ତି । ବଡ଼ବଜାର ନିବାସୀ ଦୁନ୍ଦୁଷ୍ଟାନି ମହାଜନମାନେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରାଏ ୧୦୦ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନୁଦାନ ଏପରି କେବେ କେବେ ଗଞ୍ଜାଣରେ ଦୁଃଖୀମାନଙ୍କୁ ମିଠାଇ ଓ ଯିଲେବି ଇତ୍ୟାଦି ଦିଯୁନ୍ତ ମନୋହର ଦାସ ଚଉକରେ ଲୁଗା ବେପାରିମାନେ ଅଳ୍ପଦିନ ହେଲା ୧୦୦ ଥାନ ଲୁଗା ଦୁଃଖୀଲୋକଙ୍କୁ ଜଣନ୍ତି ୫ ଗଲ ଲୋଖାଏ ଦାନ ଜଲେ କଳିକତାର ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଆପଣା ସାଧନ୍ତୁପାରେ ଏକ ଏକ ଜଣ ତନକୁ ୫୦ ୩୦୨ ୫୦୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖୀଲୋକଙ୍କୁ ଭେଜନସାମଗ୍ରୀ ଦେଉଅଛନ୍ତି । ଏପରି ମହାସଳଗେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତିର ପାତ୍ରା ଯମିଦାର ବାବୁ ଜୟକୃଷ୍ଣ ମୁଖ୍ୟୀ । ଜ ୧୦୦ଣ ଓ ବୌଦ୍ଧରେ ବାବୁ ବେହାରିଲାଲ ମୁଖ୍ୟୀ ଜ ୫୦୦ ଣ ଲୋକଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ଅନ୍ତି ଦାନ ଦେଉଅଛନ୍ତି । ଏଥରେ ଭିନ୍ନ ଦେବତାର ଆନୁକୂଳ୍ୟରେ ଘସଲର ଆଗମ ଦେଖା ଯାଉଅଛି, ଓ ଅବଳମ୍ବନେ ଏ ଯୋଗରତର ଦୁଃଖାଗ୍ନି ନିଷାଣ ହେବ ଏଥରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖୀଙ୍କ ଆଗ୍ରନ୍ଧାଦରେ ବଧର ନ ହୋଇ ମୁକ୍ତ ହସ୍ତରେ ଧନବ୍ୟଦ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ସତ୍ତ୍ଵକୃତିମାନ ଚରିତାର୍ଥ କରୁ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କର ନାମ ଚିରକାଳ ଜାଜ୍ଞଳ୍ୟମାନ ରହିବ ।

କଟକସ୍ଥ ଦୁର୍ଭିଷ୍ଣ ନିବାରଣ କୁମେଷୀ

ଅଗ୍ରତ ମାସ ତା ୩ ରିଖରେ ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଷୀ ହୋଇଥିଲ ତହୁଁରେ ତଳ ଲିଖିତ କଥାମାନ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଅଛି ।

୧ । ସହର ମଧ୍ୟରେ ଯେତେ ଅରକ୍ଷିତ ଦରତ୍ର ପିଲ ସତ୍ତକ ଉପରେ ବୁଲୁଥବର ଦେଖାଯିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ମହକୁମାରୁ ନିଯୁକ୍ତ ଥିବା ଓ ଭରଷିଥର ଆପଣାଯିମା ନେଇ ତାହାଙ୍କର ଭରଣ ପୋଷଣାଦି କରିବ ।

୨ । ମତସଲସ୍ଥିତ ଅନୁଛନ୍ମାନ ତଥାରକ ସକାଶ ଏକ ଜଣ ଶୁନର ମୟିନ
ଟ ୧୦୦ ଙ୍କା ବେଳନରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେବ ଓ ଗ୍ରୂପ୍ ଉପସ୍ଥିତର ମାରଳ ପ୍ରତି
ଟ ୦୧୮ ଲେଖାଏ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବ ।

୩ । ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଟୀ ଯେତେ ଶୁଭଳ ପ୍ରାସ୍ତୁତ ହେବେ ତାହା ସମାନ ଅଂଶରେ
ବିଦ୍ଵି ଓ ବିତରଣ କରିବେ ।

ଏକିଯୁମମାନ ଉତ୍ତମ ହୋଇ ଅଛୁ ମାତ୍ର ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଯେ ସାହାଯ୍ୟକୌଣ୍ଠର୍ମ୍ଭାବ
ପ୍ରକୃତ ରୂପ ନିଷାହ ହେଉ ନାହିଁ । ଅସହାୟ ବାଲକ ବାଲିକାଙ୍କ ରକ୍ଷା ପ୍ରତିକାଳ
ପ୍ରାଏ ତନିମାୟ ଦେଲ ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଟୀଙ୍କ ମନେ ପଞ୍ଚଥିଲ ଭନ୍ଦାତ ସେମାନଙ୍କ
ଦୁରବିଷ୍ଵାସ ଯେ ଏପର୍ଫିଲ୍ ମୋତନ ନ ହେଲ ଏଥର ଦୋଷ କାହାରୁପରେ
ଦିଆୟାଇପାରେ । ସାହ ଯ୍ୟ କୁମେଟୀ ସୁରକ୍ଷାର ପ୍ରକାଳ ପ୍ରଥମରୁ ଉଦ୍‌ୟୋଗୀ
ହୋଇଥିଲେ ବର୍ତ୍ତିମାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କୌଣସି ବିଧାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକ
ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଟୀର ମେମ୍ବରମାନେ ଏକଜଣ ଦ୍ଵାରା ଉପରେ
ରେଖାନଲେକେ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ଦେଶର ଅବସ୍ଥା ବିବେଚନା ନ କରି
ଆପଣା ଅପଣା ଉତ୍ତରକୃଷ୍ଣ ଶୁଣର ଅଭିମାନରେ ଜଣେ ପାତ୍ର ସାହେବଙ୍କୁ ପିଲଙ୍କର
ଭରଣ ପୋଷଣ କର୍ମରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାରୁ ଲୋକଙ୍କମନେ ଏହି ଭାବ ହେଲ ଯେ
ଯୀଶୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଦଳ ବୃକ୍ଷନିମନେ ଏବୁପ ଉପାୟ ହୋଇ ଅଛୁ ଏହି ହେଉରୁ ଦୁଃଖୀ-
ମାନେ ବହୁ କଷ୍ଟ ପାଇଲେ ସୁଭା ଆପଣା ଆପଣା ଅସ୍ତ୍ରଚାରୀବଣିଷ୍ଟ ସନ୍ନାନମାନଙ୍କୁ
ପାତ୍ର ସାହେବଙ୍କ ନିବଟକୁ ପଠାଇଲେ ନାହିଁ । ସଦ୍ୟମି କୌଣସି ଦ୍ଵାରୁ ହସ୍ତରେ
ଛାକ୍ତ ଭାବ ଅପଣ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ବର୍ତ୍ତିମାନ ସମୟରେ ଏକଜଣ ସୁଭା
ଅସହାୟ ବାଲକ ନଗରରେ ଭ୍ରମଣ କରିବାର ଦେଖାଯାନ୍ତା ନାହିଁ ଏବଂ ଅନେକ
ଦୁଃଖୀ ଲୋକ ଆପଣା ସନ୍ନାନମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଜାଳ ଗ୍ରହଣ କୁମୁଦ କରିବା ସକଣେ
ନାମମାତ୍ର ଧନ ଲୋଭରେ କିମ୍ବା ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ବେଶୀଙ୍କ ହସ୍ତରେ ବିଦ୍ଵି
କରନ୍ତେ ନାହିଁ । ହା, ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଟୀର ଅମନୋଯୋଗ ହେଉର କେତେ
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ପ୍ରାଣୀ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅତ୍ୟେନ୍ତର ଦୁଃଖ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ନିଷାହ କରିବ କୁ
ବାଧ ହେଲେ । ଯାହାଦ୍ରେଷ୍ଟ ଓବର ସିଦ୍ଧାରକୁ ଯେ ଭାବ ଦିଆୟାଇଥାନ୍ତା ତାହା ସେ
ସୁତତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଳାଇଲେ ଅବଶ୍ୟ ଉପକାର ହେବ । ମାତ୍ର ସେ କି ପ୍ରକାର
କେଉଁଠାରେ ତାହାଙ୍କର ରକ୍ଷଣା ଦେଖଣ କରିବ ତାହା କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ରାଗିତ ଜଣା
ନାହିଁ ।

ସାହାଯ୍ୟ କର୍ମରେ ସରକାର ଓ ଲୋକଙ୍କର ଅନେକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିଲୁ
ସତ୍ୟ ମାତ୍ର ସେହି ଉପଧୁକୁ ତତ୍ତ୍ଵବିଧାରକ ନ ଥିବ ରୁ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଫଳ ହେଉ ନାହିଁ ।
ଅନ୍ତରୁ ସାହାଯ୍ୟ କୁମେଟୀ ଯେ ପ୍ରଥମରୁ ଏ ଦେଶରୁ କୌଣସି ଧନ୍ୟାତ୍ୟ କି ଘନ୍ତାନ୍ତର